

КОНВЕНЦИЯ НА СЪВЕТА

за присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия към Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела и към Протокола за нейното тълкуване от Съда на Европейските общности

(подписана на 9 октомври 1978 година)*

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СТРАНИ ПО ДОГОВОРА ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

КАТО ОТЧИТАТ, че Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, като стават членове на Общността, се ангажират да се присъединят към Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела и към Протокола за тълкуването на тази конвенция от Съда, и за тази цел се ангажират да започнат преговори с първоначалните държави-членки на Общността с цел внасянето на необходимите изменения в тях,

РЕШИХА да сключат настоящата конвенция и за тази цел посочиха за свои упълномощени представители:

НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯТ НА БЕЛГИЙЦИТЕ:

Renaat VAN ELSLANDE,

Министър на правосъдието;

НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА ДАНИЯ:

Nathalie LIND,

Министър на правосъдието;

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ:

Д-р Hans- Jochen VOGEL,

Федерален министър на правосъдието;

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА:

Alain PEYREFITTE,

Пазител на държавния печат,

Министър на правосъдието;

* Датата на влизане в сила на Конвенцията ще бъде публикувана в *Официален вестник на Европейските общности* от Генералния секретариат на Съвета.

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ИРЛАНДИЯ:

Gerard COLLINS,

Министър на правосъдието;

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА:

Paolo BONIFACIO,

Министър на правосъдието;

НЕГОВО КРАЛСКО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯТ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ:

Robert KRIEPS,

Министър на образованието и правосъдието;

НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ:

Проф. J. DE RUITER,

Министър на правосъдието;

НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО
ВЕЛИКОБРИТАНИЯ И СЕВЕРНА ИРЛАНДИЯ:

Многоуважаемият лорд ELWYN-JONES, CH,

Председател на Камарата на лордовете и министър на правосъдието на Великобритания;

КОИТО, при срещата си в рамките на Съвета, след като си размениха установените за валидни и съставени в надлежна форма пълномощия,

СЕ ДОГОВОРИХА ЗА СЛЕДНИТЕ РАЗПОРЕДБИ:

ДЯЛ I

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, се присъединяват към Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г. (оттук нататък наричана „Конвенцията от 1968 г.“), и към Протокола за нейното тълкуване от Съда, подписан на 3 юни 1971 г. в Люксембург (оттук нататък наричан „Протоколът от 1971 г.“).

Член 2

Измененията, внесени в Конвенцията от 1968 г. и в Протокола от 1971 г., фигурират в дялове II-IV на настоящата конвенция

ДЯЛ II

ПОПРАВКИ В КОНВЕНЦИЯТА ОТ 1968 г.

Член 3

Следният текст се добавя към първата алинея от член 1 от Конвенцията от 1968 г.:

„По-конкретно, тя не обхваща делата, свързани с държавни приходи, митнически или административни въпроси.“.

Член 4

Следният текст заменя текста във втората алинея от член 3 от Конвенцията от 1968 г.:

„Следните разпоредби, по-специално, не са приложими срещу тях:

- в Белгия: член 15 от Гражданския кодекс (Code civil - Burgerlijk Wetboek) и член 638 от Кодекса за съдопроизводството (Code judiciaire – Gerechtelijk Wetboek);

- в Дания: член 248, параграф 2 от Закона за гражданското съдопроизводство (Lov om rettens pleje) и глава 3, член 3 от Закона за гражданското съдопроизводство в Гренландия (Lov for Grønland om rettens pleje);

- във Федерална република Германия: член 23 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Zivilprozeßordnung);

- във Франция: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil);

- в Ирландия: правилата, които позволяват компетентността да се определи чрез връчване на документа за образуване на производството на ответника при временното му пребиваване в Ирландия;

- в Италия: член 2 и член 4, параграфи 1 и 2 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Codice di procedura civile);

- в Люксембург: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil);

- в Нидерландия: член 126, параграф 3 и член 127 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Wetboek van Burgerlijk Rechtsvordering);

- в Обединеното кралство: правилата, които позволяват компетентността да се определи чрез:

а) връчването на ответника на документа за образуване на производството при временното му пребиваване в Обединеното кралство; или

б) наличието в рамките на Обединеното кралство на имущество, което принадлежи на ответника; или

в) задържане от ищеца на имущество, намиращо се в Обединеното кралство.“

Член 5

1. Следните разпоредби заменят, в текста на френски език, член 5, точка 1 от Конвенцията от 1968 г.:

„1. en matière contractuelle, devant le tribunal du lieu où l'obligation qui sert de base à la demande a été ou doit être exécutée;“.

2. Следните разпоредби заменят член 5, точка 1 от Конвенцията от 1968 г., в текста на нидерландски език :

„1. ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst: voor het gerecht van de plaats, waar de verbintenis, die aan de eis ten grondslag ligt, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd;“.

3. Следните разпоредби заменят член 5, точка 2 от Конвенцията от 1968 г.:

„2. при дела, свързани с издръжка - в съдилищата по местоживеенето или обичайното местопребиваване на кредитора на издръжката, а ако делото е свързано с производство относно гражданско състояние - в съда, който според своето право е компетентен да разглежда такива дела, освен ако тази компетентност се определя единствено от гражданството на една от страните;“.

4. Следният текст се добавя към член 5 от Конвенцията от 1968 г.:

„6. в качеството му на учредител, доверител или бенефициент на доверителен фонд, създаден по силата на закона или чрез писмен акт, или създаден устно и доказан с писмени доказателства - в съдилищата на договарящата държава, в която се намира седалището на фонда;

7. по отношение на спор относно изплащането на възнаграждение, изискано във връзка със спасяването на товар или навло - в съдилищата, в обсега на чиято компетентност въпросният товар или навло:

а) са задържани, за да се обезпечи това плащане; или

б) е трябвало да бъдат задържани, но е дадена гаранция или друго обезпечение;

Настоящата разпоредба се прилага единствено при условие че се твърди, че ответникът има права върху товара или навлото, или е имал такива права по време на спасяването.“

Член 6

Към дял II, раздел 2 от Конвенцията от 1968 г. се добавя следният член:

„Член 6а

Когато по силата на тази конвенция съд на договаряща държава е компетентен по дела за отговорност, свързана с експлоатацията на кораб, този съд или всеки друг съд, който го замества за тази цел според вътрешното право на тази държава, е компетентен и по искове за ограничаване на тази отговорност.“

Член 7

Следният текст заменя член 8 от Конвенцията от 1968 г.:

„Член 8

Срещу застраховател с местоживеене в договаряща държава може да бъде предявен иск:

1. в съдилищата на държавата по неговото местоживеене; или
2. в друга договаряща държава - в съдилищата по местоживеенето на притежателя на полицата; или
3. ако той е съзастраховател - в съдилищата на договарящата държава, в която е започнато производство срещу главния застраховател.

Застраховател, който няма местоживеене в договаряща държава, но има клон, представителство или друга форма на установяване в договаряща държава, се счита, че има местоживеене в тази държава при спорове, свързани с дейността на клона, представителството или формата на установяване.“

Член 8

Следният текст заменя член 12 от Конвенцията от 1968 г.:

„Член 12

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение за избор на съд:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на притежателя на полицата, на застрахования или на бенефициента да заведат дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел: или
3. което е сключено между притежател на полица и застраховател, когато при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно пребиваване в една и съща договаряща държава, и което има за последица предоставяне на компетентност на съдилищата на тази държава дори и ако вредоносното събитие е настъпило в чужбина, при условие че такова споразумение не противоречи на правото на държавата; или
4. сключено с притежател на полица, който няма местоживеене в договаряща държава, освен ако застраховката е задължителна или е свързана с недвижим имот в някоя договаряща държава; или
5. свързано с договор за застраховка, доколкото урежда един или повече от рисковете, изброени в чл. 12а.“

Член 9

Към дял II, раздел 3 на Конвенцията от 1968 г. се добавя следният член:

„Член 12а

Рисковете, посочени в чл. 12, т. 5, са следните:

1. всяко погиване или увреждане на:

а) морски кораби, съоръжения, разположени в крайбрежната зона или в открито море, или въздухоплавателни средства, които произтичат от рискове, свързани с използването им за търговски цели;

б) транзитни стоки, с изключение на багаж на пътници, когато транзитът се състои или включва превоз с такива кораби или въздухоплавателни средства:

2. всяка отговорност, с изключение на отговорността за телесна повреда на пътници или за погиване или увреждане на техния багаж:

а) която произтича от използването или експлоатацията на корабите, съоръженията или въздухоплавателните средства, посочени в т. 1, буква а) по-горе, доколкото правото на договарящата държава, в която са вписани въздухоплавателните средства, не забранява споразумения за избор на съд по отношение застраховането срещу такива рискове;

б) за погиване или увреждане, причинени от транзитните стоки, посочени в т. 1, буква б) по-горе:

3. всяка финансова загуба, свързана с използването или експлоатацията на корабите, съоръженията или въздухоплавателните средства, посочени в т. 1, буква а) по-горе, по-конкретно погиването на товара или наетото превозно средство;

4. всеки риск или право, свързани с някой от посочените в т. 1 - 3 по-горе.“

Член 10

Следният текст заменя текста в дял II, раздел 4 на Конвенцията от 1968 г.:

„Раздел 4

Компетентност при потребителски договори

Член 13

При дела по договори, сключени от едно лице за цел, която може да се смята за попадаща извън неговата професионална дейност, по-нататък наричано „потребител“, компетентността се определя от настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на чл. 4 и чл. 5, т. 5, ако става дума за:

1. договор за продажба на стоки на изплащане чрез вноски; или

2. договор за заем, който подлежи на изплащане на части или за всяка друга форма на кредит, предоставен за финансиране на продажбата на стоки; или

3. всеки друг договор за доставка на движими корпорални предмети или за предоставяне на услуги, ако:

а) в държавата по местоживееие на потребителя сключването на договора е предшествано от конкретна покана, отправена до него, или от рекламата;

б) потребителят е предприел в тази държава нужните стъпки за сключването на договора.

Когато потребител сключи договор с лице, което няма местоживее в никоя договаряща държава, но има клон, представителство или друга форма на установяване в една от договарящите държави, при всички спорове които произтичат от дейността на клона, представителството или формата на установяване, смята се, че това лице има местоживее в тази държава.

Настоящият раздел не се прилага по отношение на договорите за превоз.

Член 14

Потребител може да заведе дело срещу другата страна по договора в съдилищата на договарящата държава по местоживееето на тази страна или в съдилищата на договарящата страна по собственото си местоживееене.

Другата страна по договора може да заведе дело срещу потребител само в съдилищата на договарящата държава по местоживееето на потребителя.

Тези разпоредби не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

Член 15

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на потребителя да заведе дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. сключено от потребителя и другата страна по договора, като при сключването на договора и двете страни имат местоживееене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което предоставя компетентност на съдилищата на тази държава, при условие че такова споразумение не противоречи на правото на тази държава.“

Член 11

Следният текст заменя член 17 от Конвенцията от 1968 г.

„Член 17

Ако страните, една или повече от които са със седалище в договаряща се държава, са се споразумели в смисъл, че съд или съдилищата на договаряща се държава са компетентни да уреждат всякакви спорове, които вече са възникнали или които биха могли да възникнат във връзка с конкретно правоотношение, такъв съд или такива съдилища имат изключителна компетентност. Споразумение, по силата на което се предоставя такава компетентност, следва или да е съставено в писмен вид, или да е отразено в писмен вид, или, ако е в областта на международната търговия или търговска дейност, да е във форма, която да съответства на практиката на такава търговия или търговска дейност, за която страните или са, или са длъжни да бъдат запознати. В случаите, в които такова споразумение се сключва от страни, нито една от които не е с местоживееене в дадена договаряща се държава, съдилищата на останалите договарящи се държави нямат компетентност над техните спорове, освен ако избраният съд или съдилища са се отказали от компетентност.

Съдът или съдилищата на една договаряща държава, на които е предоставена компетентност чрез акт за доверителен фонд, имат изключителна компетентност по всяко дело, заведено срещу учредител, доверител или бенефициент, ако става дума за отношенията между тези лица или техните права или задължения във връзка с доверителния фонд.

Споразуменията или разпоредбите на акт за доверителен фонд, с които се предоставя компетентност, нямат правно действие, ако противоречат на разпоредбите на член 12 или член 15, или ако съдилищата, чиято компетентност те трябва да изключат, имат изключителна компетентност по силата на член 16.

Ако споразумение за предоставяне на компетентност е сключено в полза само на една от страните, тази страна запазва правото да заведе дело във всеки друг съд, компетентен по силата на настоящата конвенция.“

Член 12

Втората алинея от член 20 от Конвенцията от 1968 г. се заменя със следния текст:

„Съдът спира производството, освен ако бъде доказано, че ответникът е имал възможност да получи документа за образуването на това производство или равностоен документ в достатъчен срок, които му позволява да организира защитата си, или че са били предприети всички необходими стъпки за тази цел.“

Член 13

1. Член 27, параграф 2 от Конвенцията от 1968 г. се заменя със следния текст:

„2. ако то е постановено в отсъствие на страната, когато на ответника не е надлежно връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок, за да има възможност да организира защитата си;“.

2. Следният текст се добавя към член 27 от Конвенцията от 1968 г.:

„5. ако решението противоречи на предходно решение, постановено в недоговаряща държава по спор със същия предмет и между същите страни, при условие че по-късното решение отговаря на изискванията за признаване в държавата, към която е отправена молбата.“

Член 14

Към член 30 от Конвенцията от 1968 г. се добавя следната алинея:

„Съд на договаряща държава, от който се иска признаване на решение, постановено в Ирландия или Обединеното кралство, може да спре производството, ако изпълнението в държавата по произхода е спряно поради обжалване.“

Член 15

Към член 31 от Конвенцията от 1968 г. се добавя следната алинея:

„В Обединеното кралство обаче, такова решение се изпълнява в Англия и Уелс, в Шотландия или в Северна Ирландия, когато е вписано за изпълнение в съответната част на Обединеното кралство по молба на всяко заинтересувано лице.“

Член 16

Следният текст заменя първата алинея от член 32 от Конвенцията от 1968 г.:

„Искането се подава:

- в Белгия до tribunal de premiere instance или rechtbank van eerste aanleg,
- в Дания до underret,
- във Федерална република Германия до председателя на отделение в Landgericht,
- във Франция до председателя на tribunal de grande instance,
- в Ирландия до High Court,
- в Италия до corte d'appello,
- в Люксембург до председателя на tribunal d'arrondissement,
- в Нидерландия до председателя на arrondissementsrechtbank,
- в Обединеното кралство:
 1. в Англия и Уелс - до High Court of Justice или, при решения за издръжка, до Magistrates' Court след предаване на делото от държавния секретар;
 2. в Шотландия - до Court of Session или, при решения за издръжка, до Sheriff Court след предаване на делото от държавния секретар;
 3. в Северна Ирландия - до High Court of Justice или, при решения за издръжка, до Magistrates' Court след предаване на делото от държавния секретар.“

Член 17

Следният текст заменя член 37 от Конвенцията от 1968 г.:

„Член 37

Жалбата срещу решение, с което се допуска изпълнение, се подава в съответствие с процесуалните правила за състезателните производства:

- в Белгия до tribunal de premiere instance или rechtbank van eerste aanleg,
- в Дания до landsret,
- във Федерална република Германия до Oberlandesgericht,
- във Франция до cour d'appel,
- в Ирландия до High Court of Justice,
- в Италия до corte d'appello,

- в Люксембург до Cour supérieure de Justice, който заседава като апелативен съд по граждански дела,

- в Нидерландия до arrondissementsrechtbank,

- в Обединеното кралство:

1. в Англия и Уелс - до High Court of Justice или, при решения за издръжка, до Magistrates' Court;

2. в Шотландия - до Court of Session или, при решения за издръжка, до Sheriff Court;

3. в Северна Ирландия - до High Court of Justice или, при решения за издръжка, до Magistrates' Court.

Решението, постановено по жалбата, може да бъде атакувано само:

- в Белгия, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия, чрез касационна жалба,

- в Дания, чрез жалба до højesteret с разрешение на Министъра на правосъдието,

- във Федерална република Германия, чрез Rechtsbeschwerde,

- в Ирландия чрез жалба по правните пунктове до Върховния съд,

- в Обединеното кралство, чрез единствена по-нататъшна жалба по правните пунктове.“

Член 18

След първата алинея от член 38 от Конвенцията от 1968 г. се добавя следната алинея:

„Когато решението е било постановено в Ирландия или Обединеното кралство, всяка форма на обжалване, която съществува в държавата, в която е постановено, се смята за обикновена жалба по смисъла на първата алинея.“

Член 19

Следният текст заменя първата алинея от член 40 от Конвенцията от 1968 г.:

„Ако молбата за изпълнение бъде отхвърлена, молителят може да обжалва:

- в Белгия, до cour d'appel or hof van beroep,

- в Дания до landsret,

- във Федерална република Германия, до Oberlandesgericht,

- във Франция, до cour d'appel,

- в Ирландия, до High Court,

- в Италия, до corte d'appello,

- в Люксембург, до Cour superieure de Justice, който заседава като апелативен съд по граждански дела,

- в Нидерландия, до gerechtshof,

- в Обединеното кралство:

1. в Англия и Уелс - до High Court of Justice или, при решения за издръжка, до Magistrates' Court;

2. в Шотландия - до Court of Session или, при решения за издръжка, до Sheriff Court;

3. в Северна Ирландия - до High Court of Justice или, при решения за издръжка, до Magistrates' Court.“

Член 20

Следният текст заменя член 41 от Конвенцията от 1968 г.:

„Член 41

Решение, произнесено по жалба, предвидена в член 40, може да бъде атакувано само:

- в Белгия, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия, чрез касационна жалба,

- в Дания, чрез жалба до højesteret с разрешение на Министъра на правосъдието,

- във Федерална република Германия, чрез Rechtsbeschwerde,

- в Ирландия, чрез жалба по правните пунктове пред Върховния съд,

- в Обединеното кралство, чрез единствена по-нататъшна жалба по правните пунктове.“

Член 21

Член 44 от Конвенцията от 1968 г. се заменя със следното:

„Член 44

Молител, който в държавата по произхода се е ползвал от пълна или частична правна помощ или освобождаване от разноските, има право да се ползува в производствата по членове 32 - 35 от най-благоприятната правна помощ или от най-високата степен на освобождаване от разноските, предвидена по правото на държавата, към която се е обърнал.

Независимо от това, молител, който иска изпълнение на решение постановено от административен орган в Дания по отношение на акт за издръжка, може да претендира предимствата по предходния параграф в държавата, към която се е обърнал, ако представи удостоверение съответно от датското министерство на правосъдието, че отговаря на икономическите изисквания за получаване на пълна или частична правна помощ или за освобождаване от разноските.“

Член 22

Член 46, параграф 2 от Конвенцията от 1968 г. се заменя със следния текст:

41978A1009(01) – ЦПР - редактиран

„2. при решение, постановено в отсъствието на страна по делото - оригинала или заверен препис от документа, който удостоверява, че документът за образуване на производството или равностоен документ е бил връчен на страната, която не е присъствала на делото.“

Член 23

Към член 53 от Конвенцията от 1968 г. се добавя следната алинея:

„За да определи дали един доверителен фонд има местоживееене в договарящата държава, чиито съдилища са сезирани с делото, съдът прилага правилата на международното частно право.“

Член 24

На подходящите места и в хронологичен ред в списъка на конвенциите, включен в член 55 от Конвенцията от 1968 г. се вписва следното:

- Конвенцията между Обединеното кралство и Френската република относно взаимното изпълнение на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, придружена от протокол, подписана в Париж на 18 януари 1934 г.,
- Конвенцията между Обединеното кралство и Кралство Белгия за взаимното изпълнение на съдебни решения в областта на гражданското и търговското право, придружена от протокол, подписана в Брюксел на 2 май 1934 г.,
- Конвенцията между Обединеното кралство и Италианската република относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Бон на 14 юли 1960 г.,
- Конвенцията между Обединеното кралство и Италианската република относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 7 февруари 1964 г., придружена от протокол за изменение, подписана в Рим на 14 юли 1970 г.,
- Конвенцията между Обединеното кралство и Кралство Нидерландия за взаимното изпълнение на съдебни решения в областта на гражданското право, подписана в Хага на 17 ноември 1967 г.

Член 25

1. Следният текст заменя член 57 от Конвенцията от 1968 г.:

„Член 57

Настоящата конвенция не засяга конвенциите по които договарящите държави са или ще бъдат страни и които, в специфични области, уреждат компетентността, признаването или изпълнението на решенията.

Настоящата конвенция не пречи на прилагането на разпоредбите които, в специфични области, уреждат компетентността, признаването и изпълнението на решенията и които се или ще се съдържат в актовете на институциите на Европейските общности или в хармонизираните в изпълнение на тези актове национални законодателства.“

2. С оглед еднаквото тълкуване, параграф 1 от член 57 се прилага по следния начин:

а) Конвенцията от 1968 г., както е изменена, не препятства съд от договаряща се държава, която е страна по дадена конвенция относно конкретен въпрос, да има компетентност в съответствие с тази конвенция, дори и в случаите, в които ответната страна е с местоживееене в друга договаряща държава, която не е страна по тази конвенция. При всички случаи съдът прилага член 20 от Конвенцията от 1968 г., както е изменена;

б) съдебно решение, постановено в договаряща държава при упражняване на компетентност, предвидена в конвенция относно конкретен въпрос, се признава и изпълнява в останалите договарящи държави в съответствие с Конвенцията от 1968 г., както е изменена.

Когато конвенция по конкретен въпрос и, по която, както държавата по произход, така и държавата, до която е отправена молбата са страни, формулира условия за признаването и изпълнението на съдебни решения, тогава тези условия се прилагат. Във всички случаи могат да се прилагат разпоредбите от Конвенцията от 1968 г., както е изменена, които засягат процедурата за признаване и изпълнение на съдебни решения.

Член 26

Към член 59 от Конвенцията от 1968 г. се добавя следната алинея:

„Въпреки това, една договаряща държава не може да поеме задължение към трета държава да не признава съдебно решение, постановено в друга договаряща държава от съд, чиято компетентност се определя от съществуването в тази държава на имот, който принадлежи на ответника, или от задържането от ищеца на имот, който се намира там:

1. ако предявеният иск е за установяване или прогласяване на права на собственост или владение спрямо този имот, насочен е към получаване на право на разпореждане с него или произтича от друг спор, свързан с този имот, или

2. ако имотът съставлява обезпечение за задължение, което е предмет на спора.“

Член 27

Следният текст заменя член 60 от Конвенцията от 1968 г.:

„Член 60

Настоящата конвенция се прилага на европейските територии на договарящите се държави, включително Гренландия, Френските отвъдморски департаменти и територии, както и Майот.

Кралство Нидерландия може да обяви по време на подписването или ратифицирането на настоящата конвенция или по всяко време по-късно, като нотифицира Генералния секретар на Съвета на Европейските общности, че настоящата конвенция е приложима по отношение на Нидерландските Антили. Ако няма такава декларация, производствата, протичащи на европейската територия на Кралство Нидерландия в резултат от касационно обжалване на съдебното решение на съд в Нидерландските Антили, ще се считат за производства, които протичат в този съд.

Независимо от първата алинея, настоящата конвенция не се прилага по отношение на:

1. Фарьорските острови, освен ако Кралство Дания не излезе с декларация в обратен смисъл,
2. всяка европейска територия, разположена извън Обединеното кралство, за международните отношения, за които Обединеното кралство отговаря, освен ако Обединеното кралство излезе с декларация в обратен смисъл по отношение на всякаква такава територия.

Такива декларации могат да се правят по всяко време, като за същите следва да се нотифицира Генералният секретар на Съвета на Европейските общности.

Производства, започнати в Обединеното кралство по жалби срещу съдебни решения, постановени от съдилища в някоя от териториите, които са посочени в параграф 3, втора алинея се считат за производства, протичащи в тези съдилища.

Производства, които в Кралство Дания се разглеждат по закона за гражданската процедура за Фарьорските острови (lov for Færøerne om rettens pleje), се считат за производства, разглеждани в тези съдилища на Фарьорските острови.“

Член 28

Следният текст заменя член 64, буква в) от Конвенцията от 1968 г.:

„в) всяка декларация, получена по силата на член 60;“ .

ДЯЛ III

ПОПРАВКИ В ПРОТОКОЛА, ПРИЛОЖЕН КЪМ КОНВЕНЦИЯТА ОТ 1968 г.

Член 29

Към протокола, приложен към Конвенцията от 1968 г., се добавят следните членове:

„Член Va

По дела, свързани с издръжка, терминът „съд“ включва датските административни органи.

Член Vб

В производства, свързани със спор между капитана на морски търговски кораб и член на екипажа, регистриран в Дания или в Ирландия, отнасящи се до възнаграждение или до условията на работа, съд в дадена договаряща държава установява дали дипломатически или консулски служител, отговарящ за кораба, е бил нотифициран за спора. Този съд спира производството, докато този служител не бъде нотифициран за спора. Съдът служебно се отказва от компетентност, ако служителят, след като е бил надлежно уведомен, е упражнил предоставените му по въпроса правомощия по силата на консулска конвенция, а при липсата на такава конвенция, в рамките на разрешения срок, е повдигнал възражение по повод упражняването на такава компетентност.

Член Vв

Членове 52 и 53 от настоящата конвенция, когато се прилагат от член 69, параграф 5 от Конвенцията за европейския патент за общия пазар, подписана в Люксембург на 15 декември 1975 г., по отношение на разпоредбите, свързани с „residence“ („пребиваване“) в

текста на английски език на тази Конвенция, действат по същия начин, както ако в този текст използваният термин би означавал „domicile“ („местоживеене“) в членове 52 и 53.

Член VI

Без да се засяга компетентността на Европейското патентно ведомство по силата на Конвенцията на издаване на европейски патенти, подписана в Мюнхен на 5 октомври 1973 г., съдилищата на всяка договаряща държава имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето, в производства, относно регистрацията или валидността на всеки европейски патент, издаден за такава държава, който не е общностен патент по силата на разпоредбите на член 86 от Конвенцията за европейския патент за общия пазар, подписана в Люксембург на 15 декември 1975 г.“

ДЯЛ IV

ПОПРАВКИ В ПРОТОКОЛА ОТ 1971 Г.

Член 30

Към член 1 от Протокола от 1971 г. се добавя следният параграф:

„Съдът на Европейските общности също така има компетентност да постановява заключения по тълкуването на Конвенцията относно присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия към Конвенцията от 27 септември 1968 г. и към настоящия протокол.“

Член 31

Следният текст заменя член 2, параграф 1 от Протокола от 1971 г.:

„1. - в Белгия: la Cour de Cassation – het Hof van Cassatie и le Conseil d’Etat - de Raad van State,
- в Дания: hørjesteret,
- във Федерална република Германия: die obersten Gerichtshofe des Bundes,
- във Франция: la Cour de Cassation и le Conseil d’Etat,
- в Ирландия: Supreme Court,
- в Италия: la Corte Suprema di Cassazione,
- в Люксембург: la Cour supérieure de Justice, когато заседава като Cour de Cassation,
- в Нидерландия: de Hoge Raad,
- в Обединеното кралство: the House of Lords и съдилищата, до които е подадено искане в съответствие с втората алинея от член 37 или с член 41 от Конвенцията;“ .

Член 32

Следният текст заменя член 6 от Протокола от 1971 г.:

„Член 6

Настоящият протокол се прилага на европейските територии на договарящи се държави, включително Гренландия, Френските отвъдморски департаменти и територии, както и Майот.

По време на подписване или ратифициране на настоящия протокол или по всяко време по-късно, Кралство Нидерландия може да обяви, като нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности, че настоящият протокол е приложим по отношение на Нидерландските Антили.

Независимо от първата алинея, настоящият протокол не се прилага по отношение на:

1. Фарьорските острови, освен ако Кралство Дания не излезе с декларация в обратен смисъл,
2. всяка европейска територия, разположена извън Обединеното кралство, за международните отношения, за които Обединеното кралство отговаря, освен ако Обединеното кралство излезе с декларация в обратен смисъл по отношение на всякаква такава територия.

Такива декларации могат да се правят по всяко време, като за същите следва да се нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности.“

Член 33

Следният текст заменя текста в член 10, буква г) от Протокола от 1971 г.:

„г) всяка декларация, получена съгласно член 6.“

ДЯЛ V

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 34

1. Конвенцията от 1968 г. и Протоколът от 1971 г., заедно с измененията, внесени с настоящата конвенция, се прилагат само по отношение на заведени съдебни дела и по отношение на официално съставени, или заведени след влизане в сила на настоящата конвенция в държавата по произход, официални актове, както и в случаите, в които в държавата, до която е отправена молбата, се търси признаване или изпълнение на съдебно решение или автентичен правен акт.

2. Въпреки това, така, както е между шестте договарящи държави по Конвенцията от 1968 г., съдебни решения, постановени след датата на влизане в сила на настоящата конвенция при производства, започнати преди тази дата, се признават и се изпълняват според разпоредбите на дял III от Конвенцията от 1968 г., както е изменена.

3. Освен това, така, както е между шестте договарящи се държави по Конвенцията от 1968 г., и трите държави, които са посочени в член 1 от настоящата конвенция, както и между тези три държави, съдебни решения, постановени след датата на влизане в сила на настоящата конвенция между държавата по произход и държавата, до която е отправена молбата при производства, започнати преди тази дата, също се признават и се изпълняват съгласно разпоредбите на дял III от Конвенцията от 1968 г., както е изменена, ако компетентността се е основавала на правилата, които съответстват на разпоредбите на дял II, както е изменен, или на разпоредбите на конвенция в сила по времето, когато е било започнато

производството и, сключена между държавата по произход и държавата, до която е отправена молбата.

Член 35

Ако страните по спор относно договор са се споразумели в писмен вид преди влизането в сила на настоящата конвенция, че договорът следва да се подчинява на законите на Ирландия или на част от Обединеното кралство, съдилищата на Ирландия и на тази част от Обединеното кралство запазват своята компетентност по този спор.

Член 36

В продължение на три години от влизането в сила на Конвенцията от 1968 г. съответно за Кралство Дания и Ирландия, в тези държави компетентността по въпросите на морското право се определя не само в съответствие с разпоредбите от тази конвенция, но също и в съответствие с разпоредбите на точки 1–6 по-долу. При все това, след влизането в сила на Международната конвенция относно задържането на морски кораби, подписана в Брюксел на 10 май 1952 г., за една от тези държави, настоящите разпоредби престават да действат в тази държава.

1. Иск срещу лице, което има местоживеене в договаряща държава, може да бъде предявен в съдилищата на една от изброените по-горе държави по дело в областта на морското право, ако корабът, с който е свързана претенцията, или друг кораб, притежаван от това лице, е задържан чрез съдебно производство на територията на последната държава за обезпечаване на иска, или е могъл да бъде задържан там, но е дадена гаранция или друго обезпечение и:

а) ищецът има местоживеене в последната държава; или

б) претенцията е възникнала в последната държава; или

в) претенцията засяга рейс, по време на който е извършено или е могло да бъде извършено задържане; или

г) претенцията произтича от сблъсък или от вреди, причинени от кораб на друг кораб или на стоки или лица на борда на някой от двата кораба поради извършването или неизвършването на маневра, или поради неспазването на правилата; или

д) претенцията е свързана със спасяване; или

е) претенцията е свързана с ипотека или залог върху задържания кораб.

2. Ищецът може да задържи конкретния кораб, с който е свързана морскоправната претенция, или всеки друг кораб, собственост на лицето, което е било притежател на конкретния кораб при възникването на морскоправната претенция. Въпреки това, по отношение на морскоправните претенции по точка 5, букви о), п) или р) на настоящия член може да бъде задържан само конкретният кораб, с който е свързана морскоправната претенция.

3. Корабите се смятат за собственост на едни и същи притежатели, когато всички дялове в тях са притежание на едно и също лице или лица.

4. Когато корабът е отдаден под наем без капитана и екипажа, и само наемателят носи отговорност за морскоправна претенция, свързана с този кораб, ищецът може да задържи

този кораб или всеки друг кораб, собственост на наемателя, но във връзка с тази морскоправна претенция не може да бъде задържан никой друг кораб, собственост на притежателя. Същото важи и в случаите, когато лице, различно от притежателя, носи отговорност за морскоправна претенция, свързана с този кораб.

5. Изразът „морскоправна претенция“ означава вземане, което произтича от едно или повече от следните събития:

- а) вреди, причинени на кораб при сблъскване или по друг начин;
- б) смърт или телесна повреда, причинени от кораб или настъпили във връзка с експлоатацията на кораб;
- в) спасяване;
- г) споразумение, свързано с използването или наемането на кораб чрез договор за наем или по друг начин;
- д) споразумение, свързано с превоза на стоки в кораб чрез договор за наем или по друг начин;
- е) погиване или увреждане на стоките, пренасяни в кораб, включително на багажа;
- ж) обща авария;
- з) договор за заем, обезпечен чрез ипотека върху кораба или товара;
- и) влачене;
- й) пилотаж;
- к) стоки или материали, доставени на кораба за неговата експлоатация или поддръжка;
- л) изграждане, поправка или оборудване на кораб, или пристанищни такси;
- м) възнаграждения на капитана, командния състав или корабната команда;
- н) плащания на капитана, включително плащания, извършени от изпращачи, наематели или агенти от името на кораба или неговия притежател;
- о) спорове относно титута или правото на собственост върху кораб;
- п) спорове между съпритежатели на кораб относно правото на собственост, владението или доходите от този кораб;
- р) ипотека или залог на кораб.

6. В Дания изразът „задържане“ при морскоправните претенции по точка 5, букви о) и п) от настоящия член включва „forbud“, когато това е единствената процедура, допустима по такава претенция според членове 646-653 от Закона за гражданското съдопроизводство (lov om rettens pleje).

ДЯЛ VI

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 37

Генералният секретар на Съвета на Европейските общности предава заверено копие от Конвенцията от 1968 г. и от Протокола от 1972 г. на немски, нидерландски, италиански и френски език на правителствата на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия.

Текстовете на Конвенцията от 1968 г. и Протокола от 1971 г., съставени на английски, датски и ирландски език, се прилагат към настоящата конвенция¹. Текстовете, съставени на английски, датски и ирландски език са автентични въз основа на същите условия, каквито важат и за оригиналните текстове на Конвенцията от 1968 г. и Протокола от 1971 г.

Член 38

Настоящата конвенция се ратифицира от подписалите я държави. Документите за ратификацията се депозират при генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 39

Настоящата конвенция влиза в сила между държавите, които са я ратифицирали, на първо число от третия месец след депозирането на последния инструмент за ратификация от страна на първоначалните държави-членки на Общността и една нова държава-членка.

Тя влиза в сила във всяка нова държава-членка, която впоследствие я ратифицира, като това става на първо число от третия месец след депозирането на инструмента ѝ за ратификация.

Член 40

Генералният секретар на Съвета на Европейските общности нотифицира държавите, подписали Конвенцията относно:

- а) депозирането на всеки инструмент за ратификация,
- б) датите, на които настоящата конвенция влиза в сила по отношение на договарящите се държави.

Член 41

Настоящата конвенция, съставена в единствен екземпляр на английски, датски, ирландски, италиански, немски, нидерландски и френски език, като всички текстове имат еднаква сила, се депозира в архивите на Секретариата на Съвета на Европейските общности. Генералният секретар изпраща надлежно заверено копие до правителството на всяка държава, подписала Конвенцията.

[PLEASE INSERT THE MULTILINGUAL TEXT AND SIGNATURES FROM THE ORIGINAL]

¹ ОВ L 304, 30.10.1978 г. стр. 17, 36 и 55..

****[PLEASE INSERT KONVENTION**

om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager **FROM THE ORIGINAL]*****

*****[PLEASE INSERT**

PROTOKOL De høje kontraherende parter er blevet enige om følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til konventionen:

PROTOKOL

vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. September 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder

FROM THE ORIGINAL]***

**КОНВЕНЦИЯ ОТНОСНО КОМПЕТЕНТНОСТТА И ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА
СЪДЕБНИТЕ РЕШЕНИЯ В ОБЛАСТТА НА ГРАЖДАНСКОТО И
ТЪРГОВСКОТО ПРАВО**

ПРЕАМБЮЛ

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СТРАНИ ПО ДОГОВОРА ЗА СЪЗДАВАНЕ НА
ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

В желанието си да въведат разпоредбите на член 220 от този договор, по силата на които те поеха задължението да осигурят опростяване на процедурата по взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения на съдилища от различни нива,

Загрижени да засилят в рамките на Общността правната защита на лицата, установени там,

Като прецениха, че за тази цел е нужно да бъде определена международната компетентност на техните съдилища, да се улесни признаването и да бъде въведена бърза процедура за осигуряване изпълнението на съдебните решения, автентичните документи и съдебните спогодби,

Решиха да сключат настоящата конвенция и за тази цел посочиха за свои упълномощени представители:

ЗА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ НА БЕЛГИЯ:

г-н Pierre HARMEL,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ:

г-н Willy BRANDT,

Вицеканцлер, Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Michel DEBRÉ,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Giuseppe MEDICI,

Министър на външните работи;

ЗА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ:

г-н Pierre GRÉGOIRE,

Министър на външните работи;

ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ:

г-н J.M.A.H. LUNS,

Министър на външните работи;

КОИТО, на свое заседание в рамките на Съвета, след като си размениха установените за валидни и съставени в надлежна форма пълномощни,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

Дял I

ПРИЛОЖНО ПОЛЕ

Член 1

Настоящата конвенция се прилага при граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган.

Настоящата конвенция не се прилага по отношение на:

1. гражданското състояние, правоспособността и дееспособността на физическите лица, имуществените права произтичащи от брачни правоотношения, завещания и наследяване;
2. производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;
3. социална сигурност;
4. арбитраж.

Дял II

КОМПЕТЕНТНОСТ

Раздел 1

Общи положения

Член 2

При спазване на разпоредбите на настоящата конвенция, искиве срещу лицата с местоживееене в една договаряща държава се предявяват пред съдилищата на тази държава, независимо от тяхното гражданство.

Лицата, които не са граждани на държавата, в която имат местоживееене, се подчиняват на правилата за компетентността, приложими по отношение на гражданите на тази държава.

Член 3

Искове срещу лица с местоживеене в една договаряща страна могат да се предявяват пред съдилищата на друга договаряща държава само в съответствие с правилата на раздели 2 – 6 от настоящия дял.

По-конкретно, спрямо тях не се прилагат следните разпоредби:

- в Белгия: член 15 от Гражданския кодекс (Code civil - Burgerlijk Wetboek) и членове 52, 52a и 53 от Закона от 25 март 1876 г. относно компетентността,
- във Федерална република Германия: член 23 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Zivilprozessordnung),
- във Франция: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil),
- в Италия: член 2 и член 4, параграфи 1 и 2 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Codice di procedura civile),
- в Люксембург: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil),
- в Нидерландия: член 126, параграф 3 и член 127 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering),

Член 4

Ако ответникът няма местоживеене в никоя договаряща държава, компетентността на съдилищата на всяка договаряща държава се определя от законодателството на тази държава в съответствие с разпоредбите на член 16.

Всяко лице с местоживеене в една договаряща държава, независимо от гражданството си, може, както гражданите на тази държава, да се възползува срещу такъв ответник от правилата за компетентността, които са в сила там, и по-специално от тези, посочени в член 3, втора алинея.

Раздел 2

Особена компетентност

Член 5

Срещу лице с местоживеене в една договаряща държава може да бъде предявен иск в друга договаряща държава:

1. при дела, свързани с договор - в съдилищата по местоизпълнението на съответното задължение;
2. при дела, свързани с издръжка - в съдилищата по местоживеенето или обичайното местопребиваване на кредитора на издръжката;
3. при дела, свързани с непозволено увреждане, деликт или квази-деликт - в съдилищата на мястото, където е настъпило вредоносното събитие;

4. по отношение на граждански иск за вреди или реституция вследствие на деяние, което води до наказателно производство - в съда, сезиран с това производство, доколкото този съд според своето национално право е компетентен да разглежда граждански иски;

5. по отношение на спор, породен от дейността на клон, представителство или друга форма на установяване - в съдилищата на мястото, където се намира клонът, представителството или другата форма на установяване;

Член 6

Срещу същият този ответник може, също така, да бъде предявен иск:

1. когато той е единият от няколко ответници - в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях;

2. като трето лице по дело за гаранция или във всяко друго производство с участието на трети лица - в съда, сезиран с първоначалното дело, освен ако това дело е заведено единствено с цел това лице да бъде отклонено от подсъдността на съда, който би бил компетентен при неговото дело;

3. по насрещен иск, основан върху същия договор или факти, върху които се опира и първоначалният иск - в съда, пред който е заведен първоначалният иск;

Раздел 3

Компетентност по дела в областта на застраховането

Член 7

Компетентността по дела, свързани със застраховане, се определя от настоящия раздел, без да се засяга действието на член 4 и член 5, точка 5.

Член 8

Застраховател с местоживеене в дадена договаряща държава може да бъде съден или в съдилищата на тази държава, или в друга договаряща държава в съдилищата по местоживеене на притежателя на полицата, или, ако ответници са двама или повече застрахователи - в съдилищата на онази договаряща държава, където е местоживеенето на един от тях.

Освен това, ако в правото на сезирания по делото съд е налице разпоредба за такава компетентност, застраховател може да бъде съден в договаряща държава, различна от тази на неговото местоживеене, в съдилищата по местоживеенето на агента, който при оформянето на застрахователния договор, е действал като посредник, при условие, че това местоживеене е споменато в застрахователната полица или в предложението за застраховка.

Застраховател, който няма местоживеене в договаряща се държава, но разполага с клон или представителство в една от договарящи се държави, при спорове, свързани с дейностите на клона или представителството, се счита, че има местоживеене в тази държава.

Член 9

Наред с това, при застраховка на отговорност или застраховка на недвижим имот, срещу застрахователя може да бъде предявен иск и в съдилищата по мястото, където е настъпило вредоносното събитие. Това важи и когато движимият или недвижимият имот са обхванати от една застрахователна полица и са неблагоприятно засегнати от едно и също събитие.

Член 10

При застраховка на отговорност застрахователят може да встъпи или да бъде привлечен в делото, заведено от увреденото лице срещу застрахования, ако законът на съда позволява това.

Разпоредбите на членове 7, 8 и 9 се прилагат при иски, предявени от увреденото лице пряко срещу застрахователя, когато такива преки иски са разрешени.

Ако законът, който регулира преките иски, предвижда, че притежателят на полицата или застрахованият могат да встъпят или да бъдат привлечени като страна в производството, същият съд е компетентен и по отношение на тях.

Член 11

Без да се засягат разпоредбите на член 10, трета алинея застрахователят може да заведе дело само в съдилищата на договарящата държава, в която се намира местоживеенето на ответника, независимо от това дали той е притежател на полицата, застрахован или бенефициент.

Разпоредбите на настоящия раздел не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

Член 12

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение за избор на съд:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на притежателя на полицата, на застрахования или на бенефициента да заведат дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. което е сключено между притежател на полица и застраховател, когато при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което има за последица предоставяне на компетентност на съдилищата на тази държава дори и ако вредоносното събитие е настъпило в чужбина, при условие че такова споразумение не противоречи на правото на държавата.

Раздел 4

Компетентност при потребителски договори

Член 13

При дела по договори за продажба на стоки на изплащане чрез вноски или за заем, подлежащ на изплащане на части или за всяка друга форма на кредит, предоставен за финансиране на продажбата на стоки, компетентността се определя от настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5, ако става дума за:

Член 14

Продавач или заемодател с местоживеене в договаряща държава може да бъде съден или в съда на тази държава, или в съдилищата на договарящата се държава, в която продавачът или заемополучателят имат местоживеене.

Продавачът може да заведе дело срещу купувач или заемодател – срещу заемополучател – само в съдилищата на държавата, в която е местоживеенето на ответника.

Тези разпоредби не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

Член 15

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на потребителя да заведе дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. сключено от потребителя и другата страна по договора, като при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което предоставя компетентност на съдилищата на тази държава, при условие че такова споразумение не противоречи на правото на тази държава.

Раздел 5

Исключителна компетентност

Член 16

Следните съдилища имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето:

1. в производства с предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот - съдилищата на договарящата държава, в която се намира имотът;
2. в производства с предмет действителността на учредяването, недействителността или прекратяването на дружества или други юридически лица, или сдружения на физически или юридически лица, или решения на техни органи - съдилищата на договарящата държава по седалището на дружеството, юридическото лице или сдружението;
3. в производства с предмет действителността на вписвания в публични регистри - съдилищата на договарящата държава, в която се води регистърът;
4. в производства, свързани с регистрацията или действителността на патенти, търговски марки, образци или други подобни права, за които се изисква да бъдат депозирани или

регистрирани - съдилищата на договарящата държава, в която е подадена заявка за депозиране или регистрация, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени в съответствие с международна конвенция;

5. в производства, свързани с изпълнението на съдебни решения - съдилищата на договарящата държава, в която съдебното решение е изпълнено или предстои да бъде изпълнено.

Раздел 6

Пророгация на компетентността

Член 17

Ако с писмено споразумение или устно споразумение, за което са съставени писмени доказателства, страните, от които най-малко една има местоживеене в договаряща държава и се споразумеят, че съд на договаряща държава или съдилищата на такава държава са компетентни да уредят всеки спор, който е възникнал или може да възникне във връзка с конкретно правоотношение, този съд или съдилища имат изключителна компетентност.

Споразуменията, с които се предоставя компетентност, нямат правно действие, ако противоречат на разпоредбите на член 12 или член 15, или ако съдилищата, чиято компетентност те трябва да изключат, имат изключителна компетентност по силата на член 16.

Ако споразумение за предоставяне на компетентност е сключено в полза само на една от страните, тази страна запазва правото да заведе дело във всеки друг съд, компетентен по силата на настоящата конвенция.

Член 18

Извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящата конвенция, компетентен е онзи съд на договаряща държава, пред които се яви ответникът. Това правило не се прилага, ако явяването се извършва единствено с цел да се оспори компетентността или ако друг съд има изключителна компетентност по силата на член 16.

Раздел 7

Проверка на компетентността и допустимост

Член 19

Когато съд на една договаряща държава е сезиран с иск, по начало свързан с дело, по което съдилищата на друга договаряща държава имат изключителна компетентност по силата на член 16, той е длъжен служебно да прогласи, че не е компетентен.

Член 20

Когато срещу ответник с местоживеене в една договаряща държава бъде предявен иск в съд на друга договаряща държава и той не се яви, съдът служебно прогласява, че не е компетентен, освен ако компетентността му произтича от разпоредбите на настоящата конвенция.

Съдът спира производството, освен ако бъде доказано, че ответникът е имал възможност да получи документа за образуването на това производство или равностоен документ в достатъчен срок, които му позволява да организира защитата си, или че са били предприети всички необходими стъпки за тази цел.

Разпоредбите на предходната алинея се заменят от разпоредбите на член 15 от Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. относно връчването в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела, ако документът за образуване на производството или известие за него е трябвало да бъдат изпратени в чужбина в съответствие с тази конвенция.

Раздел 8

Висящи процеси и свързани искове

Член 21

Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени дела с един и същ предмет и между същите страни, всички съдилища с изключение на първия сезиран съд спират производството служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

Съдът, който би трябвало да се откаже от компетентност, може да спре производството, ако компетентността на другия съд е оспорена.

Член 22

Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени свързани дела, всеки съд с изключение на първия сезиран съд може да спре висящото пред него производство, докато делата се гледат от първата инстанция.

По молба на една от страните, съд, различен от първия сезиран съд, също може да се откаже от компетентност, ако законодателството на този съд позволява съединяването на свързаните дела и първият сезиран съд е компетентен и по двете дела.

Делата се смятат за свързани по смисъла на настоящия член, когато те се намират в такава тясна връзка помежду си, че е целесъобразно да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.

Член 23

Когато делата спадат към изключителната компетентност на няколко съдилища, всеки съд, с изключение на първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд.

Раздел 9

Временни и защитни мерки

Член 24

До съдилищата на една договаряща държава може да бъде подадена молба за временни или защитни мерки, които съществуват съгласно законодателството на тази държава дори и ако според настоящата конвенция съдилищата на друга договаряща държава са компетентни да разгледат делото по същество.

Дял III

ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

Член 25

По смисъла на настоящата конвенция „съдебно решение“ означава всяко решение, постановено от съд или правораздавателен орган на договаряща държава, независимо от названието на решението, включително декрет, разпореждане, решение или изпълнителен лист, както и определянето на разноските от длъжностно лице на съда.

Раздел 1

Признаване

Член 26

Съдебно решение, постановено в една договаряща държава, се признава в другите договарящи държави, без за това да е необходима никаква специална процедура.

Всяко заинтересовано лице, което поставя признаването на съдебно решение като основен предмет на спор, може да подаде в съответствие с процедурите, предвидени в раздел 2 и 3 от настоящия дял, молба за решение, с което се признава съдебното решение.

Ако изходът на делото в съд на договаряща държава зависи от произнасянето по инцидентно възникнал въпрос за признаване, този съд е компетентен по този въпрос.

Член 27

Съдебното решение не се признава:

1. ако признаването противоречи на обществения ред в държавата, в която се иска признаването;
2. ако то е постановено в отсъствие на страната, когато на ответника не е надлежно връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок, за да има възможност да организира защитата си;
3. ако решението противоречи на съдебно решение по спор между същите страни в държавата, в която се иска признаването;
4. ако за постановяване на решението съдът на държавата по произхода е решил преюдициален въпрос относно гражданското състояние или дееспособността на физически лица, имуществени права произтичащи от брачно правоотношение, завещания или наследяване, по начин, който противоречи на правило на международното частно право на държавата, в която се иска признаването, освен ако при прилагане на правилата на международното частно право на тази държава би се стигнало до същия резултат;

Член 28

Наред с това, съдебното решение не се признава, ако противоречи на разпоредбите на раздели 3, 4 и 5 от дял II, както и в случаите по член 59.

Когато изследва основанията на компетентността по предходната алинея, съдът или органът, до който е подадена молбата, е обвързан от фактическите констатации, на основата на които съдът на държавата по произхода е определил своята компетентност.

При спазване на разпоредбите на първата алинея, компетентността на съда на държавата по произхода не може да се преразглежда; критерият за обществен ред, предвиден в член 27, точка 1, не може да се прилага по отношение на правилата за компетентността.

Член 29

Чуждестранното съдебно решение при никакви обстоятелства не може да се обсъжда по същество.

Член 30

Съд на договаряща държава, от който се иска признаване на съдебно решение, постановено в друга договаряща държава, може да спре производството, ако срещу решението е подадена обикновена жалба.

Раздел 2

Изпълнение

Член 31

Решение, постановено в една договаряща държава и подлежащо на изпълнение в нея, се изпълнява във всяка друга договаряща държава когато бъде обявено за подлежащо на изпълнение там по молба на всяко заинтересовано лице.

Член 32

1. Молбата се подава:

- в Белгия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]***** или *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Федерална република Германия: до председателя на отделение в *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Франция: до председателя на *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Италия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Люксембург: до председателя на *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Нидерландия: до председателя на *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

Компетентността на местните съдилища се определя според местоживеенето на лицето, срещу което се иска изпълнението. Ако то няма местоживеене в държавата, в която се иска изпълнението, компетентността се определя според мястото на изпълнението.

Член 33

Производството по молбата се урежда от правото на държавата, в която се иска изпълнението.

Молителят трябва да посочи съдебен адрес в съдебния район на съда, до който е подадена молбата.

Ако обаче правото на държавата, в която се иска изпълнението, не предвижда посочване на такъв адрес, молителят назначава процесуален представител.

Към молбата се прилагат документите, посочени в членове 46 и 47.

Член 34

Съдът, до който е подадена молбата, се произнася в кратък срок; през тази фаза лицето, срещу което се иска изпълнение, няма право да представя никакви писмени документи по молбата.

Молбата може да бъде отхвърлена само на някое от основанията, посочени в членове 27 и 28.

Чуждестранното съдебно решение при никакви обстоятелства не може да се обсъжда по същество.

Член 35

Компетентният служител на съда незабавно уведомява молителя за решението, постановено по молбата, в съответствие с процедурата съгласно законодателството на държавата, в която се иска изпълнението.

Член 36

Ако изпълнението бъде допуснато, лицето, срещу което се иска изпълнението, може да обжалва решението в едномесечен срок от връчването му.

Ако това лице има местоживеене в договаряща държава, различна от държавата, в която е постановено решението за допускане на изпълнението, срокът за обжалване е два месеца и започва да тече от датата на неговото връчване, лично на самото лице или в жилището му. Не се допуска удължаване на срока във връзка с разстояние.

Член 37

Жалбата срещу решение, с което се допуска изпълнение, се подава в съответствие с процесуалните правила за състезателните производства:

- в Белгия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]***** или *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

- във Федерална република Германия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Франция: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Италия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Люксембург: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****, който заседава като апелативен съд по граждански дела,
- в Нидерландия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

Решението, постановено по жалбата не може да бъде атакувано чрез касационна жалба, а във Федерална република Германия - чрез "Rechtsbeschwerde".

Член 38

Съдът, до който е подадена жалба по член 37, първа алинея, може да спре производството по искане на жалбоподателя, ако срещу решението е подадена обикновена жалба в страната по произхода или ако срокът за такова обжалване още не е изтекъл; в последния случай съдът може да определи срок, в който да бъде подадена жалбата.

Съдът може да постави изпълнението и в зависимост от даването на обезпечение, определено от него.

Член 39

По време на, определен за обжалване в съответствие с член 36 и до произнасянето по жалбата не могат да се предприемат никакви мерки на изпълнение с изключение на защитни мерки спрямо имуществото на лицето, срещу което се иска изпълнение.

Решението, с което се допуска изпълнението, е свързано с право да се пристъпи към всички подобни защитни мерки.

Член 40

Ако молбата за изпълнение бъде отхвърлена, молителят може да обжалва:

- в Белгия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]***** или *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Федерална република Германия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- във Франция: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Италия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,
- в Люксембург: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****, който заседава като апелативен съд по граждански дела,
- в Нидерландия: до *****[PLEASE INSERT FROM THE ORIGINAL]*****,

Лицето, срещу което се иска изпълнение, се призовава пред апелативния съд. Ако то не се яви, разпоредбите на член 20, втора и трета алинея се прилагат дори и ако лицето няма местоживее в никоя от договарящите държави.

Член 41

Решението, постановено по жалбата, предвидена в член 40 не може да бъде атакувано чрез касационна жалба, а във Федерална република Германия - чрез "Rechtsbeschwerde".

Член 42

Когато чуждестранно съдебно решение е постановено по няколко дела и не може да се допусне изпълнение за всички тях, съдът допуска изпълнението за един или няколко от тях.

Молителят може да поиска частично изпълнение на решението.

Член 43

Чуждестранно съдебно решение, с което се постановява периодично плащане във вид на глоба за неизпълнение, подлежи на изпълнение в държавата, в която се иска изпълнението, само ако размерът на сумите е окончателно определен от съдилищата на държавата по произхода.

Член 44

Молител, който в държавата по произхода се е ползвал от пълна или частична правна помощ или освобождаване от разноските, има право да се ползува в производствата по членове 32 - 35 от най-благоприятната правна помощ или от най-високата степен на освобождаване от разноските, предвидена по правото на държавата, към която се е обърнал.

Член 45

От никое лице, което подава молба за изпълнение в една договаряща държава на съдебно решение, постановено в друга договаряща държава, не може да се иска обезпечение, удостоверение или депозит, независимо от тяхното название, поради това, че лицето е чуждестранен гражданин или няма местоживее, или не пребивава в държавата, в която се иска изпълнението.

Раздел 3

Общи разпоредби

Член 46

Лицето, което иска признаване или подава молба за изпълнение на съдебно решение, представя:

1. препис от решението, който отговаря на условията за удостоверяване на неговата автентичност;

2. при решение, постановено в отсъствието на страна по делото - оригинала или заверен препис от документа, който удостоверява, че документът за образуване на производството или равностоеен документ е бил връчен на страната, която не е присъствала на делото.

Член 47

Лицето, което подава молба за изпълнение, представя също:

1. документи които удостоверяват, че решението подлежи на изпълнение и е било връчено според правото на държавата по произхода;
2. при нужда - документ, който удостоверява, че молителят получава правна помощ в държавата по произхода.

Член 48

Ако документите по член 46, точка 2 и член 47, точка 2 не бъдат представени, съдът може да определи срок за представянето им, да приеме равностойни документи или ако сметне, че разполага с достатъчно информация, да се откаже от представянето им. Ако съдът поиска това, представя се превод на документите; преводът се заверява от лице, квалифицирано да направи това в една от договарящите държави.

Член 49

За документите, посочени в членове 46 и 47 или в член 48, втора алинея, както и за документите за назначаване на процесуален представител не се изисква легализация или друга подобна формалност.

Дял IV

АВТЕНТИЧНИ ДОКУМЕНТИ И СЪДЕБНИ СПОГОДБИ

Член 50

Документ, който е официално съставен или вписан като официален документ и подлежи на изпълнение в една от договарящите държави, се обявява за подлежащ на изпълнение в друга договаряща държава в съответствие с процедурата по член 31 и следващите. Молбата може да бъде отхвърлена само ако изпълнението на документа противоречи на общественения ред в държавата, към която се е обърнало лицето.

Представеният документ трябва да отговаря на изискванията за установяване на неговата автентичност в държавата по произхода.

Разпоредбите на дял III, раздел 3 се прилагат съответно.

Член 51

Спогодба, която е одобрена от съд в хода на производството и подлежи на изпълнение в държавата, в която е сключена, подлежи на изпълнение в държавата, към която се е обърнало лицето, при същите условия както официалните документи.

Дял V

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 52

Съдът прилага вътрешното право, за да определи дали едно лице има местоживеење в договарящата държава, чиито съдилища са сезирани с определено дело.

Ако лицето няма местоживеење в държавата, чиито съдилища са сезирани с делото, за да определи дали местоживеењето на лицето се намира в друга договаряща държава, съдът прилага правото на тази държава.

Независимо от това, за да определи местоживеењето на едно лице, съдът прилага неговото национално право, когато местоживеењето му зависи от местоживеењето на друго лице или от седалището на даден орган.

Член 53

Седалището на едно дружество или друго юридическо лице, или сдружение на физически или юридически лица, се смята за негово местоживеење по смисъла на настоящата конвенция. За да определи седалището, съдът прилага правилата на международното частно право.

Дял VI

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 54

Разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат само по отношение на производства, които са образувани и по отношение на документи, които са официално съставени или вписани като официални актове след нейното влизане в сила.

Независимо от това, съдебните решения, които са постановени след датата на влизане в сила на настоящата конвенция, по образувани преди тази дата производства, се признават и изпълняват в съответствие с разпоредбите от дял III, ако компетентността е определена по правила, които съответстват на предвидените в дял II от настоящата конвенция или в конвенция, сключена между държавата на произход и държавата, до която е отправена молбата, която е била в сила при образуването на производството.

Дял VII

ОТНОШЕНИЕ С ДРУГИ КОНВЕНЦИИ

Член 55

Без да се засягат разпоредбите на член 54, втора алинея и член 56, настоящата конвенция замества между държавите, които са страни по нея, следните конвенции, сключени между две или повече от тези страни:

- Конвенция между Белгия и Франция за компетентността, силата и изпълнението на съдебните решения, арбитражните решения и официалните актове, подписана в Париж на 8 юли 1899 г.;

- Конвенция между Белгия и Нидерландия за териториална компетентност за фалит както и за силата и изпълнението на съдебните решения, арбитражните решения и официалните актове, подписана в Брюксел на 28 март 1925 г.;
 - Конвенция между Франция и Италия относно изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 3 юни 1930 г.;
 - Конвенция между Германия и Италия относно признаването и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 9 март 1936 г.;
 - Конвенция между Федерална република Германия и Кралство Белгия относно взаимното признаване и изпълнение на съдебните решения, арбитражните решения и официалните актове в областта на гражданското и търговското право, подписана в Бон на 30 юни 1958 г.;
 - Конвенция между Кралство Нидерландия и Република Италия относно признаването и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 17 април 1959 г.;
 - Конвенция между Кралство Белгия и Република Италия относно признаването и изпълнението на съдебни решения и други документи имащи изпълнителна сила в областта на гражданското и търговското право, подписана в Рим на 6 април 1962 г.;
 - Конвенция между Кралство Нидерландия и Федерална Република Германия относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и други документи имащи изпълнителна сила в областта на гражданското и търговското право, подписана в Хага на 30 август 1962 г.;
- и, доколкото е в сила:
- Договорът между Белгия, Нидерландия и Люксембург относно компетентността в областта на фалита, на силата и изпълнението на съдебните решения, арбитражните сентенции и официалните актове, подписан в Брюксел на 24 ноември 1961 г.

Член 56

Договорът и конвенциите, посочени в член 55, запазват действието си по дела, по отношение на които настоящата конвенция не се прилага.

Те запазват действието си по отношение на съдебни решения, които са постановени и документи, които са официално съставени или вписани като официални документи преди датата на влизане в сила на настоящата конвенция.

Член 57

Настоящата конвенция не засяга конвенциите по които договарящите държави са или ще бъдат страни и които, в специфични области, уреждат компетентността, признаването или изпълнението на решенията.

Член 58

Разпоредбите на настоящата конвенция не засягат правата на швейцарските граждани, признати от Конвенция между Франция и Конфедерация Швейцария относно компетентността и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското право, подписана в Париж на 15 юни 1869.

Член 59

Настоящата конвенция не е пречка за това една договаряща държава да поеме, чрез конвенция за признаването и изпълнението на съдебни решения, задължение към трета държава да не признава съдебните решения, постановени в други договарящи държави срещу ответници, които имат местоживеене или обичайно местопребиваване в третата държава, ако в случаите по член 4 съдебното решение се основава единствено на компетентността, определена в член 3, втора алинея.

Дял VIII

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 60

Настоящата конвенция важи на европейските територии на договарящите се държави, в това число френските отвъдморски департаменти и френските отвъдморски територии.

Кралство Нидерландия може да декларира по време на подписване или ратифициране на настоящата конвенция или по всяко време по-късно, като нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности, че настоящата конвенция е приложима по отношение на Суринам и Нидерландските Антили. В отсъствието на такава декларация по отношение на Нидерландските Антили, дела, които се водят на европейската територия на Кралството и произтичат от обжалване пред по-горна инстанция срещу съдебно решение на съд в Нидерландските Антили, се считат за дела, които се водят във втория съд.

Член 61

Настоящата конвенция подлежи на ратификация от подписалите я държави. Инструментите по ратификацията се депозират при генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 62

Настоящата конвенция влиза в сила на първия ден от третия месец след месеца, през който е депозиран инструмента за ратификация от последната подписала Конвенцията държава.

Член 63

Договарящите държави приемат, че всяка държава която стане член на Европейската икономическа общност ще има задължението да приеме настоящата конвенция като основа за преговорите между договарящите държави и тази държава, необходими за осигуряване прилагането на член 220, последната алинея от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

Необходимите адаптации могат да бъдат предмет на специална конвенция между договарящите държави от една страна, и новата държава-членка, от друга страна.

Член 64

Генералния секретар на Съвета на Европейските общности нотифицира на подписалите държави:

- а. депозирането на всеки инструмент за ратификация;
- б. датите на влизане в сила на настоящата конвенция;
- в. всяка декларация, получена в съответствие с член 60, втора алинея;
- г. всяка декларация, получена в съответствие с член IV от Протокола;
- д. всяко съобщение, направено в съответствие с член VI от Протокола.

Член 65

Протоколът, който е приложен към настоящата конвенция по общо съгласие на договарящите се държави, е неразделна част от нея.

Член 66

Настоящата конвенция се сключва за неопределен срок.

Член 67

Всяка договаряща държава може да поиска преразглеждане на настоящата конвенция. В такъв случай, Председателят на Съвета на Европейските общности свиква конференция за такова преразглеждане.

Член 68

Настоящата конвенция, съставена в един екземпляр на италиански, немски, нидерландски и френски език, като и четирите текста са еднакво автентични, се депозира в архива на Секретариата на Съвета на Европейските общности. Генералният секретар изпраща надлежно заверено копие до правителството на всяка държава, подписала Конвенцията.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени представители положиха своите подписи под настоящата конвенция.

Съставено в Брюксел на двадесет и седмия ден от месец септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

ЗА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ НА БЕЛГИЯ:

г-н Pierre HARMEL,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ:

41978A1009(01) – ЦПР - редактиран

г-н Willy BRANDT,

Вицеканцлер, Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Michel DEBRÉ,

Министър на външните работи;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА:

г-н Giuseppe MEDICI,

Министър на външните работи;

ЗА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ:

г-н Pierre GRÉGOIRE,

Министър на външните работи;

ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ:

г-н J.M.A.H. LUNS,

ПРОТОКОЛ

Високодоговарящите страни се споразумяха за следните разпоредби, които се прилагат към конвенцията:

Член I

Всяко лице с местоживееене в Люксембург, което е призовано в съд на друга договаряща се държава по силата на член 5, точка 1, може да откаже да се подчини на подведомствеността на този съд. Ако ответникът не се яви, съдът служебно обявява липсата на подведомственост.

Споразумение за предоставяне на компетентност по смисъла на член 17 произвежда действие спрямо лице с местоживееене в Люксембург, само ако това лице е изразило изрично и конкретно съгласие за това.

Член II

Без да се засяга действието на по-благоприятните разпоредби на националното законодателство, лицата с местоживееене в една от договарящите се държави, които са преследвани от наказателен съд на друга договаряща се държава, на която не са граждани, за престъпление, което не е извършено умишлено, могат да бъдат защитавани от лица със съответната квалификация, дори и да не се явяват лично.

Въпреки това съдът, сезиран да разгледа делото, може да разпореи лицето да се яви лично; в случай на неявяване, съдебното решение, което е постановено по гражданския иск без заинтересуваното лице да е имало възможност да организира защитата си, не е задължително да бъде признато или изпълнено в другите договарящи се държави.

Член III

В производство по издаване на изпълнително предписание, в държавата, в която се търси изпълнението, не могат да събират данъци или такси, изчислени въз основа цената на иска.

Член IV

Съдебните и извънсъдебни документи, съставени от една договаряща се държава, и които трябва да се връчат на лица в друга договаряща се държава, се предават в съответствие с конвенциите и споразуменията, сключени между договарящите се държави.

Освен ако държавата, в която трябва да се извърши връчването, не възрази чрез декларация до генералния секретар на Съвета на Европейските общности, такива документи могат да бъдат изпратени и от съответните длъжностни лица на държавата, в която е съставен документът, направо на съответните длъжностни лица на държавата, в която трябва да бъде намерен адресатът. В този случай, длъжностното лице на държавата по произход изпраща копие от документа на длъжностното лице на държавата, до която е отправен, което е компетентно да го изпрати на адресата. Документът се изпраща по начина, предвиден в законодателството на държавата, до която е отправен. Изпращането се отбелязва чрез сертификат, изпратен директно на длъжностното лице в държавата по произход.

Член V

Във Федерална република Германия не може да се прибегва до компетентността, предвидена в член 6, точка 2 и в член 10 относно искове за поръчителство или гаранция или всяко друго производство с участието на трети лица. В тази държава, всяко лице, което има местоживее в друга договаряща държава, може да бъде призовавано в съдилищата съгласно членове 68, 72, 73 и 74 от Гражданския процесуален кодекс (Zivilprozeßordnung), които се отнасят до известията на трети страни.

Съдебни решения, постановени в другите договарящи се държави по силата на член 6, точка 2 или на член 10, се признават и изпълняват във Федерална република Германия в съответствие с дял III. Всички последици от решенията, постановени в тази държава, породени за трети лица при прилагането на членове 68, 72, 73 и 74 от Гражданския процесуален кодекс (Zivilprozeßordnung), също се признават в другите договарящи се държави.

Член VI

Договарящите държави съобщават на генералния секретар на Съвета на Европейските общности текста на каквито и да било разпоредби от своите законодателства, с които се изменят тези разпоредби в техните закони, посочени в конвенцията или списъците на съдилищата, посочени в раздел 2 на дял III от конвенцията.

В доказателство, за което долуподписаните упълномощени представители поставят собственоръчен подпис под настоящия протокол.

Съставено в Брюксел на двадесет и седмия ден от месец септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

За Негово величество краля на белгийците,

Pierre HARMEL

За президента на Федерална република Германия,

Willy BRANDT

За президента на Френската република,

Michel DEBRE

За президента на Италианската република,

Giuseppe MEDICI

За Негово кралско височество Великият херцог на Люксембург,

Pierre GREGOIRE

За Нейно величество Кралицата на Нидерландия,

J.M.A.H. LUNS

СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ

Правителствата на Кралство Белгия, Федерална република Германия, Френската република, Италианската република, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия,

При подписване на Конвенцията за компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

Като желаят да обезпечат възможно най-ефективното прилагане на Конвенцията,

Със загриженост по отношение предотвратяването на различия при тълкуването на Конвенцията, каквито биха накърнили нейното уеднаквяващо действие,

Като признават, че при прилагането на Конвенцията могат да възникнат искове за и откази от компетентност,

Декларират, че са готови:

1. да проучват тези дела и, по-специално, да проучват възможността за предоставяне на компетентност по някои дела на Съда на Европейските общности и, ако е необходимо, да преговарят по споразумение в този смисъл;

2. да уреждат редовни срещи между своите представители.

В доказателство, за което, долуподписаните упълномощени представители поставят собственоръчен подпис под настоящата Съвместна декларация.

Съставено в Брюксел на двадесет и седмия ден от септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

Pierre HARMEL

Giuseppe MEDICI

Willy BRANDT

Pierre GREGOIRE

Michel DEBRE

J.M.A.H. LUNS

ПРОТОКОЛ

относно тълкуването на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от Съда

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СЕ СТРАНИ ПО ДОГОВОРА ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

като взеха предвид Декларацията, приложена към Конвенцията за компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г.,

РЕШИХА да приемат протокол, с който на Съда на Европейските общности се предоставят компетентност във връзка с тълкуването на настоящата конвенция, като за тази цел посочиха упълномощени представители:

ЗА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ НА БЕЛГИЙЦИТЕ,

Alfons VRANCKX

Министър на правосъдието;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ,

Gerhard JAHN

Федерален министър на правосъдието;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА,

René PLEVEN

Пазител на държавния печат,

Министър на правосъдието;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА,

Erminio PENNACCHINI

Помощник-държавен секретар в Министерството на правосъдието;

ЗА НЕГОВО КРАЛСКО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ,

Eugène SCHAUS

Министър на правосъдието,

Вицепремиер;

ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ,

C.H.F. POLAK

Министър на правосъдието;

Които, на свое заседание в рамките на Съвета, след като си размениха установените за валидни и съставени в надлежна форма пълномощни,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

Член 1

Съдът на Европейските общности има компетентност да постановява заключения по тълкуването на Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, както и относно Протокола, приложен към тази конвенция, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г., а също и по отношение на настоящия протокол.

Член 2

Следните съдилища могат да поискат от съда да постанови преюдициално заключение по въпроси, свързани с тълкуването:

1. в Белгия: la Cour de Cassation - het Hof van Cassatie and le Conseil d'Etat - de Raad van State,

във Федерална република Германия: die obersten Gerichtshofe des Bundes,

във Франция: la Cour de Cassation and le Conseil d'Etat,

в Италия: la Corte Suprema di Cassazione,

в Люксембург: la Cour supérieure de Justice, when sitting as Cour de Cassation,

в Нидерландия: de Hoge Raad;

2. съдилищата на договарящите се държави, когато заседават в качеството си на апелативни съдилища;

3. в случаите, предвидени в член 37 от Конвенцията, съдилищата по този член.

Член 3

1. В случаите, в които по висящо дело в някое от съдилищата, посочени в член 2, точка 1, е повдигнат въпрос, свързан с тълкуване на Конвенцията или на някой от правните актове, които са посочени в член 1, ако счете, че решение по дадения въпрос е необходимо, за да може да постанови решение, този съд може да поиска от Съда да се произнесе със заключение по въпроса.

2. В случаите, в които такъв въпрос се повдига пред някое от съдилищата, които са посочени в член 2, точка 2 или 3, при условията, изложени в параграф 1, този съд може да поиска от Съда да се произнесе със заключение по въпроса.

Член 4

1. Компетентният орган на дадена договаряща се държава може да поиска от Съда да постанови заключение по въпрос за тълкуване на Конвенцията или на някой от правните актове, които са посочени в член 1, ако съдебни решения, постановени от съдилищата на тази държава противоречат на тълкуването, дадено или от Съда, или в съдебно решение на някое от съдилищата на друга договаряща се държава, които са посочени в член 2, точка 1 или 2. Разпоредбите от настоящия параграф се прилагат само по отношение на съдебни решения, които имат силата на пресъдено нещо.
2. Тълкуването на Съда в отговор на такова искане не засяга съдебните решения, които са станали повод да се поиска тълкуване.
3. Главните прокурори на касационните съдилища на договарящите се държави или всеки друг орган, посочен от договаряща се държава, има правото да поиска Съдът да постанови тълкувателно заключение в съответствие с параграф 1.
4. Секретарят на Съда известява за такова искане договарящите се държави, Комисията и Съвета на Европейските общности, като в такъв случай те имат правото в срок от два месеца от нотифицирането да представят писмени становища до Съда
5. По отношение на производствата, предвидени съгласно настоящия член, не се събират такси, нито се присъждат разходи и разноски.

Член 5

1. С изключение на случаите, в които настоящият протокол предвижда друго, разпоредбите от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, които са приложими, когато от Съда е поискано да даде преюдициално заключение, се прилагат също и по отношение на всякакви разпоредби, свързани с тълкуването на Конвенцията и останалите юридически документи, които са посочени в член 1.
2. Ако е необходимо, в Процедурния правилник на Съда се внасят поправки и допълнения в съответствие с член 188 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

Член 6

Настоящият протокол се прилага на европейските територии на договарящите се държави, във френските отвъдморски департаменти и във френските отвъдморски територии.

Кралство Нидерландия може да декларира по всяко време на подписването или ратифицирането на настоящия протокол или по всяко друго време по-късно, че настоящият протокол е приложим и по отношение на Суринам и Нидерландските Антили.

Член 7

Настоящият протокол се ратифицира от подписалите го държави. Инструментите за ратификацията се депозират при генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 8

Настоящият протокол влиза в сила на първия ден от третия месец, следващ депозирането на инструмента за ратификация от страна на последната подписала го държава, предприела такова действие, при условие, че същият влиза в сила най-рано по същото време, когато влиза в сила и Конвенцията от 27 септември 1968 г. за компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

Член 9

Договарящите се държави признават, че всяка държава, която стане членка на Европейската икономическа общност и по отношение на която се прилага 63 от Конвенцията за компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, се задължава да приеме разпоредбите от настоящия Протокол, заедно с такива изменения, каквито се наложи да бъдат внесени.

Член 10

Генералният секретар на Съвета на Европейските общности нотифицира подписалите настоящия протокол държави относно:

- а) депозирането на всеки инструмент за ратификация;
- б) датата на влизане в сила на настоящия протокол;
- в) всяко определение, получено съгласно член 4, параграф 3;
- г) всяка декларация, получена съгласно втората алинея от член 6.

Член 11

Договарящите се държави известяват генералния секретар на Съвета на Европейските общности текста на разпоредби в своите закони, във връзка с които в списъците със съдилища, посочени в член 2, точка 1 е необходимо да се внесат съответните изменения.

Член 12

Настоящият протокол се сключва за неограничен срок.

Член 13

Всяка договаряща се държава може да поиска преразглеждане на настоящия протокол. В такъв случай, Председателят на Съвета на Европейските общности свиква конференция за такова преразглеждане.

Член 14

Настоящият протокол, съставен в един екземпляр на немски, нидерландски, италиански и френски език, като и четирите текста имат еднаква сила, се депозира в архива на Секретариата на Съвета на Европейските общности. Генералният секретар изпраща надлежно заверено копие до правителството на всяка държава, подписала настоящия протокол.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени представители положили подписите си под настоящия протокол.

Съставено в Люксембург на третия ден от месец юни хиляда деветстотин седемдесет и първа година.

За Негово величество краля на белгийците,

Alfons VRANCKX

За президента на Федерална република Германия,

Gerhard JAHN

За президента на Френската република,

René PLEVEN

За президента на Италианската република,

Erminio PENNACCHINI

За Негово кралско височество Великият херцог на Люксембург,

Eugène SCHAUS

За Нейно величество Кралицата на Нидерландия,

C.H.F. POLAK

СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ

Правителствата на Кралство Белгия, Федерална република Германия, Френската република, Италианската република, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия,

При подписването на протокола относно тълкуването от Съда на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

Като желаят да обезпечат възможно най-ефективното и единното прилагане на разпоредбите от този протокол,

Декларират, че са готови да организират, в сътрудничество със Съда, обмен на информация за съдебните решения, постановени то съдилищата, които са посочени в член 2, точка 1 от същия протокол, в изпълнение на Конвенцията и протокола от 27 септември 1968 г.

В доказателство, за което долуподписаните упълномощени представители поставят собственоръчен подпис под настоящата Съвместна декларация.

Съставено в Люксембург на третия ден от месец юни хиляда деветстотин седемдесет и първа година.

За Негово величество Краля на белгийците,

Alfons VRANCKX

За президента на Федерална република Германия,

Gerhard JAHN

За президента на Френската република,

René PLEVEN

За президента на Италианската република,

Erminio PENNACCHINI

За Негово кралско височество Великият херцог на Люксембург,

Eugène SCHAUS

За Нейно величество Кралицата на Нидерландия,

C.H.F. POLAK

COINBHINSION

[PLEASE INSERT THE MULTILINGUAL TEXT FROM THE ORIGINAL]

СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ

ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ПРАВИТЕЛСТВАТА НА ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ, НА СРЕЩАТА НА СЪВЕТА,

Като желаят в духа на Конвенцията от 27 септември 1968 г. да обезпечат във възможно най-широки граници постигането на еднообразие на компетентността също и по дела, свързани с морското право,

Като отчитат, че в Международната конвенция, свързана с арестуването на морските плавателни съдове, подписана в град Брюксел на 10 май 1952 г., се съдържат разпоредби, свързани с такава компетентност,

Като има предвид, че не всички държави-членки са страни по посочената Конвенция,

Изразяват желанието държавите-членки, които са крайбрежни държави и още не са станали страни по Конвенцията от 10 май 1952 г., във възможно най-кратки срокове да предприемат стъпка в тази посока.

[PLEASE INSERT THE MULTILINGUAL TEXT AND THE SIGNATURES FROM THE ORIGINAL]

КОНВЕНЦИЯ

относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела²

ВИСОКОДОГОВАРЯЩИТЕ СТРАНИ ПО ДОГОВОРА ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

В желанието си да въведат разпоредбите на член 220 от този договор, по силата на който те поеха задължението да осигурят опростяване на процедурата по взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения на съдилища от различни нива,

Загрижени да засилят в рамките на Общността правната защита на лицата, установени там,

Като прецениха, че за тази цел е нужно да бъде определена международната компетентност на техните съдилища, да се улесни признаването и да бъде въведена бърза процедура за осигуряване изпълнението на съдебните решения, автентичните документи и съдебните спогодби,

Решиха да сключат настоящата Конвенция и за тази цел посочиха за свои упълномощени представители:

НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯТ НА БЕЛГИЙЦИТЕ:

Pierre HARMEL

Министър на външните работи;

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ:

Willy BRANDT,

Вицеканцлер, Министър на външните работи;

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА:

Michel DEBRE,

Министър на външните работи;

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ИТАЛИАНСКАТА РЕПУБЛИКА:

Giuseppe MEDICI,

Министър на външните работи;

² Текст заедно с измененията, внесени с Конвенцията за присъединяване

НЕГОВО КРАЛСКО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯТ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ:

Pierre GRÉGOIRE,

Министър на външните работи

НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ:

J.M.A.H. LUNS,

Министър на външните работи;

КОИТО, на свое заседание в рамките на Съвета, след като си размениха установените за валидни и съставени в надлежна форма пълномощни,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

ДЯЛ I

ПРИЛОЖНО ПОЛЕ

Член 1

Настоящата конвенция се прилага при граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. По-конкретно, тя не обхваща делата, свързани с държавни приходи, митнически или административни въпроси.³

Настоящата конвенция не се прилага по отношение на:

1. гражданското състояние, правоспособността и дееспособността на физическите лица, имуществените права произтичащи от брачни правоотношения, завещания и наследяване;
2. производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкордати и аналогични производства;
3. социална сигурност;
4. арбитраж.

ДЯЛ II

КОМПЕТЕНТНОСТ

Раздел 1

Общи разпоредби

³ Второто изречение се добавя съгласно член 3 от Конвенцията за присъединяването.

Член 2

При спазване на разпоредбите на настоящата конвенция, искове срещу лицата с местоживееене в една договаряща държава се предявяват пред съдилищата на тази държава, независимо от тяхното гражданство.

Лицата, които не са граждани на държавата, в която имат местоживееене, се подчиняват на правилата за компетентността, приложими по отношение на гражданите на тази държава.

Член 3

Искове срещу лица с местоживееене в една договаряща страна могат да се предявяват пред съдилищата на друга договаряща държава само в съответствие с правилата на раздели 2 - 6 от настоящия дял.

По-конкретно, спрямо тях не се прилагат следните разпоредби:

- в Белгия: член 15 от Гражданския кодекс (Code civil - Burgerlijk Wetboek) и член 638 от Кодекса на съдоустройството (Code judiciaire – Gerechtelijk Wetboek);
- в Дания: член 248, параграф 2 от Закона за гражданското съдопроизводство (Lov om rettens pleje) и глава 3, член 3 от Закона за гражданското производство в Гренландия (Lov for Grønland om rettens pleje);
- във Федерална република Германия: член 23 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Zivilprozessordnung);
- във Франция: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil);
- в Ирландия: нормите, които позволяват установяването на компетентността за документ за започване на производство, който е бил връчен на ответника по време на негово временно пребиваване в Ирландия;
- в Италия: член 2 и член 4, параграфи 1 и 2 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Codice di procedura civile);
- в Люксембург: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil);
- в Нидерландия: член 126, параграф 3 и член 127 от Кодекса за гражданското съдопроизводство (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering);
- в Обединеното кралство: разпоредбите относно правораздаването, основано на:
 - а) документ за започване на производство, който е бил връчен на ответника по време на негово временно пребиваване в Обединеното кралство; или
 - б) наличието на имущество, собственост на ответника в рамките на Обединеното кралство; или

в) задържането от страна на ищеца на имущество, намиращо се в Обединеното кралство.⁴

Член 4

Ако ответникът няма местоживеене в никоя договаряща държава, компетентността на съдилищата на всяка договаряща държава се определя от законодателството на тази държава в съответствие с разпоредбите на член 16.

Всяко лице с местоживеене в една договаряща държава, независимо от гражданството си, може, както гражданите на тази държава, да се възползува срещу такъв ответник от правилата за компетентността, които са в сила там, и по-специално от тези, посочени във втората алинея на чл. 3.

Раздел 2

Особена компетентност

Член 5

Срещу лице с местоживеене в една договаряща държава може да бъде предявен иск в друга договаряща държава:

1. при дела, свързани с договор - в съдилищата по местоизпълнението на съответното задължение;
2. при дела, свързани с издръжка - в съдилищата по местоживеенето или обичайното местопребиваване на кредитора на издръжката, а ако делото е свързано с производство относно гражданско състояние - в съда, който според своето право е компетентен да разглежда такива дела, освен ако тази компетентност се определя единствено от гражданството на една от страните;
3. при дела, свързани с непозволено увреждане, деликт или квази-деликт - в съдилищата на мястото, където е настъпило вредоносното събитие;
4. по отношение на граждански иск за вреди или реституция вследствие на деяние, което води до наказателно производство - в съда, сезиран с това производство, доколкото този съд според своето национално право е компетентен да разглежда граждански иски;
5. по отношение на спор, породен от дейността на клон, представителство или друга форма на установяване - в съдилищата на мястото, където се намира клонът, представителството или другата форма на установяване;
6. в качеството му на учредител, доверител или бенефициент на доверителен фонд, създаден по силата на закона или чрез писмен акт, или създаден устно и доказан с

⁴ Втората алинея е променена в съответствие с член 4 от Конвенцията за присъединяването.

писмени доказателства - в съдилищата на договарящата държава, в която се намира седалището на фонда;

7. по отношение на спор относно изплащането на възнаграждение, изискано във връзка със спасяването на товар или навло - в съдилищата, в обсега на чиято компетентност въпросният товар или навло:

а) са задържани, за да се обезпечи това плащане; или

б) е трябвало да бъдат задържани, но е дадена гаранция или друго обезпечение;

Настоящата разпоредба се прилага единствено при условие, че се твърди, че ответникът има права върху товара или навлото, или е имал такива права по време на спасяването.⁵

Член 6

Срещу същият този ответник може, също така, да бъде предявен иск:

1. когато той е единият от няколко ответници - в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях;

2. като трето лице по дело за гаранция или във всяко друго производство с участието на трети лица - в съда, сезиран с първоначалното дело, освен ако това дело е заведено единствено с цел това лице да бъде отклонено от подсъдността на съда, който би бил компетентен при неговото дело;

3. по насрещен иск, основан върху същия договор или факти, върху които се опира и първоначалният иск - в съда, пред който е заведен първоначалният иск;

Член 6a⁶

Когато по силата на настоящата конвенция съд на договаряща държава е компетентен по дела за отговорност, свързана с експлоатацията на кораб, този съд или всеки друг съд, който го замества за тази цел според вътрешното право на тази държава, е компетентен и по искове за ограничаване на тази отговорност.

Раздел 3

Компетентност по дела в областта на застраховането

Член 7

Компетентността по дела, свързани със застраховане, се определя от настоящия раздел, без да се засяга действието на член 4 и член 5, точка 5.

Член 8⁷

⁵ № 7 е добавен в съответствие с член 5, параграф 4 от Конвенцията за присъединяването.

⁶ Членът е добавен в съответствие с член 6 от Конвенцията за присъединяването.

Срещу застраховател с местоживеене в договаряща държава може да бъде предявен иск:

1. в съдилищата на държавата по неговото местоживеене; или
2. в друга договаряща държава - в съдилищата по местоживеенето на притежателя на полицата; или
3. ако той е съзастраховател - в съдилищата на договарящата държава, в която е заведено дело срещу главния застраховател.

Застраховател, който няма местоживеене в никоя договаряща държава, но има клон, представителство или друга форма на установяване в договаряща държава, се смята за имащ местоживеене в тази държава при спорове, свързани с дейността на клона, представителството или формата на установяване.

Член 9

Наред с това, при застраховка на отговорност или застраховка на недвижим имот, срещу застрахователя може да бъде предявен иск и в съдилищата по мястото, където е настъпило вредоносното събитие. Това важи и когато движимият или недвижимият имот са обхванати от една застрахователна полица и са неблагоприятно засегнати от едно и също събитие.

Член 10

При застраховка на отговорност застрахователят може да встъпи или да бъде привлечен в делото, заведено от увреденото лице срещу застрахования, ако законът на съда позволява това.

Разпоредбите на членове 7, 8 и 9 се прилагат при иски, предявени от увреденото лице пряко срещу застрахователя, когато такива преки иски са разрешени.

Ако законът, който регулира преките иски, предвижда, че притежателят на полицата или застрахованият могат да встъпят или да бъдат привлечени като страна в производството, същият съд е компетентен и по отношение на тях.

Член 11

Без да се засягат разпоредбите на член 10, трета алинея застрахователят може да заведе дело само в съдилищата на договарящата държава, в която се намира местоживеенето на ответника, независимо от това дали той е притежател на полицата, застрахован или бенефициент.

Разпоредбите на настоящия раздел не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

⁷ Текстът е изменен в съответствие с член 7 от Конвенцията за присъединяването.

Член 12⁸

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение за избор на съд:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на притежателя на полицата, на застрахователя или на бенефициента да заведат дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. което е сключено между притежател на полица и застраховател, когато при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което има за последица предоставяне на компетентност на съдилищата на тази държава дори и ако вредоносното събитие е настъпило в чужбина, при условие, че такова споразумение не противоречи на правото на държавата; или
4. сключено с притежател на полица, който няма местоживеене в никоя договаряща държава, освен ако застраховката е задължителна или е свързана с недвижим имот в някоя договаряща държава; или
5. свързано с договор за застраховка, доколкото урежда един или повече от рисковете, изброени в член 12а.

Член 12а⁹

Рисковете, посочени в член 12, точка 5, са следните:

1. всяко погиване или увреждане на:
 - а) морски кораби, съоръжения, разположени на разстояние от брега или в открито море, или въздухоплавателни средства, които произтичат от рискове, свързани с използването им за търговски цели;
 - б) транзитни стоки, с изключение на багаж на пътници, когато транзитът се състои или включва превоз с такива кораби или въздухоплавателни средства;
2. всяка отговорност, с изключение на отговорността за телесна повреда на пътници или за погиване или увреждане на техния багаж:
 - а) която произтича от използването или експлоатацията на корабите, съоръженията или въздухоплавателните средства, посочени в точка 1, буква а) по-горе, доколкото правото на договарящата държава, в която са вписани въздухоплавателните средства, не забранява споразумения за избор на съд по отношение застраховането срещу такива рискове;

⁸ Текстът е изменен в съответствие с член 8 от Конвенцията за присъединяването.

⁹ Членът е добавен в съответствие с член 9 от Конвенцията за присъединяването.

б) за погиване или увреждане, причинени от транзитните стоки, посочени в точка 1, буква б) по-горе:

3. всяка финансова загуба, свързана с използването или експлоатацията на корабите, съоръженията или въздухоплавателните средства, посочени в точка 1, буква а) по-горе, по-конкретно погиването на товара или наетото превозно средство;

4. всеки риск или право, свързани с някой от посочените в точки 1 - 3 по-горе.

Раздел 4¹⁰

Компетентност при потребителски договори

Член 13

При дела по договори, сключени от едно лице за цел, която може да се смята за попадаща извън неговата професионална дейност, по-нататък наричано "потребител", компетентността се определя от настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5, ако става дума за:

1. договор за продажба на стоки на изплащане чрез вноски; или

2. договор за заем, който подлежи на изплащане на части или за всяка друга форма на кредит, предоставен за финансиране на продажбата на стоки; или

3. всеки друг договор за доставка на движими корпорални предмети или за предоставяне на услуги, ако:

а) в държавата по местоживеенето на потребителя сключването на договора е предшествано от конкретна покана, отправена до него, или от реклама;

б) потребителят е предприел в тази държава нужните стъпки за сключването на договора.

Когато потребител сключи договор с лице, което няма местоживеене в никоя договаряща държава, но има клон, представителство или друга форма на установяване в една от договарящите държави, при всички спорове които произтичат от дейността на клона, представителството или формата на установяване, смята се, че това лице има местоживеене в тази държава.

Настоящият раздел не се прилага по отношение на договорите за превоз.

Член 14

Потребител може да заведе дело срещу другата страна по договора в съдилищата на договарящата държава по местоживеенето на тази страна или в съдилищата на договарящата страна по собственото си местоживеене.

¹⁰ Текстът е изменен в съответствие с член 10 от Конвенцията за присъединяването.

Другата страна по договора може да заведе дело срещу потребител само в съдилищата на договарящата държава по местоживеенето на потребителя.

Тези разпоредби не засягат правото да се предяви насрещен иск в съда, в който е предявен първоначалният иск в съответствие с настоящия раздел.

Член 15

Отклонение от разпоредбите на настоящия раздел се допуска само чрез споразумение:

1. сключено след възникването на спора; или
2. позволяващо на потребителя да заведе дело в съдилища, различни от посочените в настоящия раздел; или
3. сключено от потребителя и другата страна по договора, като при сключването на договора и двете страни имат местоживеене или обичайно местопребиваване в една и съща договаряща държава, и което предоставя компетентност на съдилищата на тази държава, при условие, че такова споразумение не противоречи на правото на тази държава.

Раздел 5

Изключителна компетентност

Член 16

Следните съдилища имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето:

1. в производства с предмет вещни права върху недвижим имот или договор за наем на недвижим имот - съдилищата на договарящата държава, в която се намира имотът;
2. в производства с предмет действителността на учредяването, недействителността или прекратяването на дружества или други юридически лица, или сдружения на физически или юридически лица, или решения на техни органи - съдилищата на договарящата държава по седалището на дружеството, юридическото лице или сдружението;
3. в производства с предмет действителността на вписвания в публични регистри - съдилищата на договарящата държава, в която се води регистърът;
4. в производства, свързани с регистрацията или действителността на патенти, търговски марки, образци или други подобни права, за които се изисква да бъдат депозирани или регистрирани - съдилищата на договарящата държава, в която е подадена заявка за депозиране или регистрация, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени в съответствие с международна конвенция;
5. в производства, свързани с изпълнението на съдебни решения - съдилищата на договарящата държава, в която съдебното решение е изпълнено или предстои да бъде изпълнено.

Раздел 6

Пророгация на компетентността

Член 17

Ако една или повече от страните имат местоживеене в договаряща държава и се споразумеят, че съд на договаряща държава или съдилищата на такава държава са компетентни да уредят всеки спор, които е възникнал или може да възникне във връзка с конкретно правоотношение, този съд или съдилища имат изключителна компетентност. Споразумението за определяне на компетентността се сключва в писмен форма, или да е отразено в писмена форма, или, ако е в областта на международната търговия или търговска дейност, да е във форма, която да съответства на практиката на такава търговия или търговска дейност, за която страните или са уведомени, или са длъжни да са уведомени. В случаите, в които такова споразумение се сключва от страни, нито една от които няма местоживеене в договаряща се държава, съдилищата на другите договарящи се държави нямат компетентност над техните спорове, освен ако избраният съд или съдилища са се отказали от компетентност.

Съдът или съдилищата на една договаряща държава, на които е предоставена компетентност чрез акт за доверителен фонд, имат изключителна компетентност по всяко дело, заведено срещу учредител, доверител или бенефициент, ако става дума за отношенията между тези лица или техните права или задължения във връзка с доверителния фонд.

Споразуменията или разпоредбите на акт за доверителен фонд, с които се предоставя компетентност, нямат правно действие, ако противоречат на разпоредбите на член 12 или член 15, или ако съдилищата, чиято компетентност те трябва да изключат, имат изключителна компетентност по силата на член 16.

Ако дадено споразумение, с което се предоставя компетентност, е било сключено в полза на само една от страните, тази страна запазва правото да заведе дело във всеки друг съд, който е компетентен по силата на настоящата конвенция.

Член 18

Извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящата конвенция, компетентен е онзи съд на договаряща държава, пред които се яви ответникът. Това правило не се прилага, ако явяването се извършва единствено с цел да се оспори компетентността или ако друг съд има изключителна компетентност по силата на член 16.

Раздел 7

Проверка на компетентността и допустимост

Член 19

Когато съд на една договаряща държава е сезиран с иск, по начало свързан с дело, по което съдилищата на друга договаряща държава имат изключителна компетентност по силата на член 16, той е длъжен служебно да прогласи, че не е компетентен.

Член 20

Когато срещу ответник с местоживее в една договаряща държава бъде предявен иск в съд на друга договаряща държава и той не се яви, съдът служебно прогласява, че не е компетентен, освен ако компетентността му произтича от разпоредбите на настоящата конвенция.

Съдът спира производството, освен ако бъде доказано, че ответникът е имал възможност да получи документа за образуването на това производство или равностоен документ в достатъчен срок, които му позволява да организира защитата си, или че са били предприети всички необходими стъпки за тази цел¹¹.

Разпоредбите на предходната алинея се заменят от разпоредбите на член 15 от Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. относно връчването в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела, ако документът за образуване на производството или известие за него е трябвало да бъдат изпратени в чужбина в съответствие с тази конвенция.

Раздел 8

Висящи процеси и свързани иски

Член 21

Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени дела с един и същ предмет и между същите страни, всички съдилища с изключение на първия сезиран съд спират производството служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

След като компетентността на първия сезиран съд бъде установена, всеки друг съд освен него е длъжен да се откаже от компетентност в полза на първия сезиран съд.

Член 22

Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени свързани дела, всеки съд с изключение на първия сезиран съд може да спре висящото пред него производство, докато делата се гледат от първата инстанция.

По молба на една от страните, съд, различен от първия сезиран съд, също може да се откаже от компетентност, ако законодателството на този съд позволява съединяването на свързаните дела и първият сезиран съд е компетентен и по двете дела.

Делата се смятат за свързани по смисъла на настоящия член, когато те се намират в такава тясна връзка помежду си, че е целесъобразно да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.

Член 23

¹¹ Втората алинея е изменена в съответствие с член 12 от Конвенцията за присъединяването.

Когато делата спадат към изключителната компетентност на няколко съдилища, всеки съд, с изключение на първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд.

Раздел 9

Временни и защитни мерки

Член 24

До съдилищата на една договаряща държава може да бъде подадена молба за временни или защитни мерки, които съществуват съгласно законодателството на тази държава дори и ако според настоящата конвенция съдилищата на друга договаряща държава са компетентни да разгледат делото по същество.

ДЯЛ III

ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

Член 25

По смисъла на настоящата Конвенция „съдебно решение“ означава всяко решение, постановено от съд или правораздавателен орган на договаряща държава, независимо от названието на решението, включително декрет, разпореждане, решение или изпълнителен лист, както и определянето на разноските от длъжностно лице на съда.

Раздел 1

Признаване

Член 26

Съдебно решение, постановено в една договаряща държава, се признава в другите договарящи държави, без за това да е необходима никаква специална процедура.

Всяко заинтересовано лице, което поставя признаването на съдебно решение като основен предмет на спор, може да подаде в съответствие с процедурите, предвидени в раздели 2 и 3 от настоящия дял, молба за решение, с което се признава съдебното решение.

Ако изходът на делото в съд на договаряща държава зависи от произнасянето по инцидентно възникнал въпрос за признаване, този съд е компетентен по този въпрос.

Член 27

Съдебното решение не се признава:

1. ако признаването противоречи на обществения ред в държавата, в която се иска признаването;

2. ако то е постановено в отсъствие на страната, когато на ответника не е надлежно връчен документът за образуване на производството или равностоен документ в достатъчен срок, за да има възможност да организира защитата си;¹²

3. ако решението противоречи на съдебно решение по спор между същите страни в държавата, в която се иска признаването;

4. ако за постановяване на решението съдът на държавата по произхода е решил преюдициален въпрос относно гражданското състояние или дееспособността на физически лица, имуществени права произтичащи от брачно правоотношение, завещания или наследяване, по начин, който противоречи на правило на международното частно право на държавата, в която се иска признаването, освен ако при прилагане на правилата на международното частно право на тази държава би се стигнало до същия резултат;

5. ако решението противоречи на предходно решение, постановено в недоговаряща държава по спор със същия предмет и между същите страни, при условие, че по-късното решение отговаря на изискванията за признаване в държавата, към която е отправена молбата.¹³

Член 28

Наред с това, съдебното решение не се признава, ако противоречи на разпоредбите на раздели 3, 4 и 5 на дял II, както и в случаите по член 59.

Когато изследва основанията на компетентността по предходната алинея, съдът или органът, до който е подадена молбата, е обвързан от фактическите констатации, на основата на които съдът на държавата по произхода е определил своята компетентност.

При спазване на разпоредбите на първата алинея, компетентността на съда на държавата по произхода не може да се преразглежда; критерият за обществен ред, предвиден в член 27, първа алинея, не може да се прилага по отношение на правилата за компетентността.

Член 29

Чуждестранното съдебно решение при никакви обстоятелства не може да се обсъжда по същество.

Член 30

Съд на договаряща държава, от който се иска признаване на съдебно решение, постановено в друга договаряща държава, може да спре производството, ако срещу решението е подадена обикновена жалба.

¹² Точка 2 е изменена в съответствие с член 13, параграф 1 от Конвенцията за присъединяването.

¹³ Точка 2 е добавена в съответствие с член 13, параграф 2 от Конвенцията за присъединяването.

Съд на договаряща държава, от който се иска признаване на решение, постановено в Ирландия или Обединеното кралство, може да спре производството, ако изпълнението в държавата по произхода е спряно поради обжалване.¹⁴

Раздел 2

Изпълнение

Член 31

Решение, постановено в една договаряща държава и подлежащо на изпълнение в нея, се изпълнява във всяка друга договаряща държава когато бъде обявено за подлежащо на изпълнение там по молба на всяко заинтересовано лице.

В Обединеното кралство обаче, такова решение се изпълнява в Англия и Уелс, в Шотландия или в Северна Ирландия, когато е вписано за изпълнение в съответната част на Обединеното кралство по молба на всяко заинтересувано лице.¹⁵

Член 32

Молбата се подава:

- в Белгия, до tribunal de premiere instance или rechtbank van eerste aanleg,
- в Дания, до to the underret,
- във Федерална република Германия, до председателстващия съдия от камарата на Landgericht,
- във Франция, до председателстващия съдия на tribunal de grande instance,
- в Ирландия, до Високия съд на правосъдието (първа инстанция на Върховния съд),
- в Италия, до the corte d'appello,
- в Люксембург, до председателстващия съдия на tribunal d'arrondissement,
- в Нидерландия, до председателстващия съдия на arrondissementsrechtbank,
- в Обединеното кралство:

1. в Англия и Уелс - до High Court of Justice или в случай на съдебно решение по повод издръжка до Magistrates' Court след предаване на делото от Държавния секретар;

2. в Шотландия - до Court of Session или в случай на съдебно решение по повод издръжка до Sheriff Court след предаване на делото от Държавния секретар;

¹⁴ Втората алинея е добавена в съответствие с член 14 от Конвенцията за присъединяването.

¹⁵ Втората алинея е добавена в съответствие с член 15 от Конвенцията за присъединяването.

3. в Северна Ирландия - до High Court of Justice, или в случай на съдебно решение по повод издръжка до Magistrates' Court след предаване на делото от Държавния секретар.¹⁶

Компетентността на местните съдилища се определя според местоживеенето на лицето, срещу което се иска изпълнението. Ако то няма местоживеене в държавата, в която се иска изпълнението, компетентността се определя според мястото на изпълнението.

Член 33

Производството по молбата се урежда от правото на държавата, в която се иска изпълнението.

Молителят трябва да посочи съдебен адрес в съдебния район на съда, до който е подадена молбата. Ако обаче правото на държавата, в която се иска изпълнението, не предвижда посочване на такъв адрес, молителят назначава процесуален представител.

Към молбата се прилагат документите, посочени в членове 46 и 47.

Член 34

Съдът, до който е подадена молбата, се произнася в кратък срок; през тази фаза лицето, срещу което се иска изпълнение, няма право да представя никакви писмени документи по молбата.

Молбата може да бъде отхвърлена само на някое от основанията, посочени в членове 27 и 28.

Чуждестранното съдебно решение при никакви обстоятелства не може да се обсъжда по същество.

Член 35

Компетентният служител на съда незабавно уведомява молителя за решението, постановено по молбата, в съответствие с процедурата съгласно законодателството на държавата, в която се иска изпълнението.

Член 36

Ако изпълнението бъде допуснато, лицето, срещу което се иска изпълнението, може да обжалва решението в едномесечен срок от връчването му.

Ако това лице има местоживеене в договаряща държава, различна от държавата, в която е постановено решението за допускане на изпълнението, срокът за обжалване е два месеца и започва да тече от датата на неговото връчване, лично на самото лице или в жилището му. Не се допуска удължаване на срока във връзка с разстояние.

¹⁶ Първата алинея е изменен в съответствие с член 16 от Конвенцията за присъединяването.

Член 37¹⁷

Жалбата срещу решение, с което се допуска изпълнение, се подава в съответствие с процесуалните правила за състезателните производства:

- в Белгия, до tribunal de première instance or rechtbank van eerste aanleg,
- в Дания, до the landsret,
- във Федерална република Германия, до Oberlandesgericht,
- във Франция, до cour d'appel,
- в Ирландия, до High Court,
- в Италия, до corte d'appello,
- в Люксембург, в Cour supérieure de Justice, който заседава като апелативен съд по граждански дела,
- в Нидерландия, до arrondissementsrechtbank,
- в Обединеното кралство:

1. в Англия и Уелс - до High Court of Justice, или в случай на съдебно решение по повод издръжка до Magistrates' Court;

2. в Шотландия - до Court of Session или в случай на съдебно решение по повод издръжка до Sheriff Court;

3. в Северна Ирландия - до High Court of Justice, или в случай на съдебно решение по повод издръжка до Magistrates' Court.

Съдебното решение, постановено по жалбата, може да бъде атакувано само:

- в Белгия, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия, чрез касационна жалба,
- в Дания, чрез жалба до højesteret с разрешението на Министъра на правосъдието,
- във Федерална република Германия, чрез Rechtsbeschwerde,
- в Ирландия, чрез жалба по правните пунктове до Върховния съд,
- в Обединеното кралство, чрез единствена по-нататъшна жалба по правните пунктове.

Член 38

¹⁷ Текстът е изменен в съответствие с член 17 от Конвенцията за присъединяването.

Съдът, до който е подадена жалба по член 37, първа алинея, може да спре производството по искане на жалбоподателя, ако срещу решението е подадена обикновена жалба в страната по произхода или ако срокът за такова обжалване още не е изтекъл; в последния случай съдът може да определи срок, в който да бъде подадена жалбата.

Когато решението е било постановено в Ирландия или Обединеното кралство, всяка форма на обжалване, която съществува в държавата, в която е постановено, се смята за обикновена жалба по смисъла на първата алинея.¹⁸

Съдът може да постави изпълнението и в зависимост от даването на обезпечение, определено от него.

Член 39

По време на, определен за обжалване в съответствие с член 36 и до произнасянето по жалбата не могат да се предприемат никакви мерки на изпълнение с изключение на защитни мерки спрямо имуществото на лицето, срещу което се иска изпълнение.

Решението, с което се допуска изпълнението, е свързано с право да се пристъпи към всички подобни защитни мерки.

Член 40

Ако молбата за изпълнение бъде отхвърлена, молителят може да обжалва: - в Белгия, до *cour d'appel* or *hof van beroep*,

- в Дания, до *landsret*,

- във Федерална република Германия, до *Oberlandesgericht*,

- във Франция, до *cour d'appel*,

- в Ирландия, до *High Court*,

- в Италия, до *corte d'appello*,

- в Люксембург, до *Cour superieure de Justice*, който заседава като граждански апелативен съд,

- в Нидерландия, до *gerechtshof*,

- в Обединеното кралство:

1. в Англия и Уелс - до *High Court of Justice*, или в случай на съдебно решение за издръжка, до *Magistrates' Court*;

¹⁸ Втората алинея е добавена в съответствие с член 18 от Конвенцията за присъединяването.

2. в Шотландия - до Court of Session или в случай на съдебно решение за издръжка, до Sheriff Court;

3. в Северна Ирландия - до High Court of Justice, или в случай на съдебно решение за издръжка, до Magistrates' Court.¹⁹

Лицето, срещу което се иска изпълнение, се призовава пред апелативния съд. Ако то не се яви, разпоредбите на член 20, втора и трета алинея се прилагат дори и ако лицето няма местоживееене в никоя от договарящите държави.

Член 41²⁰

Решение, произнесено по жалба според член 40, може да бъде атакувано само:

- в Белгия, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия, чрез касационна жалба,
- в Дания, чрез жалба до højesteret с разрешението на Министъра на правосъдието,
- във Федерална република Германия, чрез Rechtsbeschwerde,
- в Ирландия, чрез жалба по правните пунктове до Върховния съд,
- в Обединеното кралство, чрез единствена по-нататъшна жалба по правните пунктове.

Член 42

Когато чуждестранно съдебно решение е постановено по няколко дела и не може да се допусне изпълнение за всички тях, съдът допуска изпълнението за един или няколко от тях.

Молителят може да поиска частично изпълнение на решението.

Член 43

Чуждестранно съдебно решение, с което се постановява периодично плащане във вид на глоба за неизпълнение, подлежи на изпълнение в държавата, в която се иска изпълнението, само ако размерът на сумите е окончателно определен от съдилищата на държавата по произхода.

Член 44²¹

Молител, който в държавата по произхода се е ползвал от пълна или частична правна помощ или освобождаване от разноските, има право да се ползува в производствата по членове 32 - 35 от най-благоприятната правна помощ или от най-високата степен на

¹⁹ Първата алинея е изменена в съответствие с член 19 от Конвенцията за присъединяването.

²⁰ Текстът е изменен в съответствие с член 20 от Конвенцията за присъединяването.

²¹ Текстът е изменен в съответствие с член 21 от Конвенцията за присъединяването.

освобождаване от разноските, предвидена по правото на държавата, към която се е обърнал.

Независимо от това, молител, който иска изпълнение на решение постановено от административен орган в Дания по отношение на акт за издръжка, може да претендира предимствата по предходната алинея в държавата, към която се е обърнал, ако представи удостоверение съответно от датското министерство на правосъдието, че отговаря на икономическите изисквания за получаване на пълна или частична правна помощ или за освобождаване от разноските.

Член 45

От никое лице, което подава молба за изпълнение в една договаряща държава на съдебно решение, постановено в друга договаряща държава, не може да се иска обезпечение, удостоверение или депозит, независимо от тяхното название, поради това, че лицето е чуждестранен гражданин или няма местоживееене, или не пребивава в държавата, в която се иска изпълнението.

Раздел 3

Общи разпоредби

Член 46

Лицето, което иска признаване или подава молба за изпълнение на съдебно решение, представя:

1. препис от решението, който отговаря на условията за удостоверяване на неговата автентичност;
2. при решение, постановено в отсъствието на страната - оригинала или заверен препис от документа, който удостоверява, че документът за образуване на производството или равностоен документ е бил връчен на страната, която не е присъствала на делото.²²

Член 47

Лицето, което подава молба за изпълнение, представя също:

1. документи които удостоверяват, че решението подлежи на изпълнение и е било връчено според правото на държавата по произхода;
2. при нужда - документ, който удостоверява, че молителят получава правна помощ в държавата по произхода.

Член 48

²² Точка 2 е изменена в съответствие с член 22 от Конвенцията за присъединяването.

Ако документите по член 46, точка 2 и член 47, точка 2 не бъдат представени, съдът може да определи срок за представянето им, да приеме равностойни документи или ако сметне, че разполага с достатъчно информация, да се откаже от представянето им.

Ако съдът поиска това, представя се превод на документите; преводът се заверява от лице, квалифицирано да направи това в една от договарящите държави.

Член 49

За документите, посочени в членове 46 и 47 или в член 48, втора алинея, както и за документите за назначаване на процесуален представител не се изисква легализация или друга подобна формалност.

ДЯЛ IV

АВТЕНТИЧНИ ДОКУМЕНТИ И СЪДЕБНИ СПОГОДБИ

Член 50

Документ, който е официално съставен или вписан като официален документ и подлежи на изпълнение в една от договарящите държави, се обявява за подлежащ на изпълнение в друга договаряща държава в съответствие с процедурата по член 31 и следващите. Молбата може да бъде отхвърлена само ако изпълнението на документа противоречи на обществения ред в държавата, към която се е обърнало лицето.

Представеният документ трябва да отговаря на изискванията за установяване на неговата автентичност в държавата по произхода.

Разпоредбите на дял III, раздел 3 се прилагат съответно.

Член 51

Спогодба, която е одобрена от съд в хода на производството и подлежи на изпълнение в държавата, в която е сключена, подлежи на изпълнение в държавата, към която се е обърнало лицето, при същите условия както официалните документи.

ДЯЛ V

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 52

Съдът прилага вътрешното право, за да определи дали едно лице има местоживееене в договарящата държава, чиито съдилища са сезирани с определено дело.

Ако лицето няма местоживееене в държавата, чиито съдилища са сезирани с делото, за да определи дали местоживееенето на лицето се намира в друга договаряща държава, съдът прилага правото на тази държава.

Въпреки това, местоживееенето на дадена страна се определя в съответствие с правото на държавата, чийто гражданин е страната, ако съгласно това право постоянното

местоживеене на страната зависи от това на друго лице или от седалището на даден орган.

Член 53

Седалището на едно дружество или друго юридическо лице, или сдружение на физически или юридически лица, се смята за негово местоживеене по смисъла на настоящата конвенция. За да определи седалището, съдът прилага правилата на международното частно право.

За да определи дали един доверителен фонд има местоживеене в договарящата държава, чиито съдилища са сезирани с делото, съдът прилага правилата на международното частно право²³.

ДЯЛ VI

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 54

Разпоредбите на настоящата конвенция се прилагат само по отношение на производства, които са образувани и по отношение на документи, които са официално съставени или вписани като официални актове след нейното влизане в сила.

Независимо от това, съдебните решения, които са постановени след датата на влизане в сила на настоящата конвенция, по образувани преди тази дата производства, се признават и изпълняват в съответствие с разпоредбите от дял III, ако компетентността е определена по правила, които съответстват на предвидените в дял II от настоящата конвенция или в разпоредбите на конвенция, която е била в сила между държавата на произход и държавата, до която е отправена молбата, при образуването на производството.

ДЯЛ VII

ОТНОШЕНИЕ С ДРУГИ КОНВЕНЦИИ

Член 55

Без да се засягат разпоредбите на член 54, втора алинея и член 56, настоящата конвенция замества между държавите, които са страни по нея, следните конвенции, сключени между две или повече от тези страни:

- Конвенцията между Белгия и Франция за компетентността и валидността, както и изпълнението на съдебни решения и постановления, постановления на арбитражни съдилища и автентични актове, подписана в град Париж на 8 юли 1899 г.;

²³ Втората алинея е добавен в съответствие с член 23 от Конвенцията за присъединяването.

- Конвенцията между Белгия и Нидерландия за компетентността, банкрутите и валидността, както и изпълнението на съдебни решения и постановления, постановления на арбитражни съдилища и автентични актове, подписана в град Брюксел на 28 март 1925 г.;
- Конвенцията между Франция и Италия за изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в град Рим на 3 юни 1930 г.;
- Конвенцията между Обединеното кралство и Френската република за взаимното изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела, с Протокол, подписана в град Париж на 18 януари 1934 г.,²⁴
- Конвенцията между Обединеното кралство и Кралство Белгия за взаимното изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела, с Протокол, подписана в град Брюксел на 2 май 1934 г.,¹
- Конвенцията между Германия и Италия за изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в град Рим на 9 март 1936 г.;
- Конвенцията между Федерална република Германия и Кралство Белгия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения, постановления, решения на арбитражни съдилища и автентични актове по граждански и търговски дела, подписана в град Бон на 30 юни 1958 г.;
- Конвенцията между Кралство Нидерландия и Италианската република относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и постановления по граждански и търговски дела, подписана в град Рим на 17 април 1959 г.;
- Конвенцията между Обединеното кралство и Италианската република относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и постановления по граждански и търговски дела, подписана в град Бон на 14 юли 1960 г.,¹
- Конвенцията между Кралство Белгия и Италианската република относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и постановления и други изпълними актове по граждански и търговски дела, подписана в град Рим на 6 април 1962 г.;
- Конвенцията между Кралство Нидерландия и Федерална република Германия относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и постановления и други изпълними актове по граждански и търговски дела, подписана в град Хага на 30 август 1962 г.;
- Конвенцията между Обединеното кралство и Италианската република относно взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и постановления по граждански и търговски дела, подписана в град Рим на 7 февруари 1964 г., с Протокол,

²⁴ Четвъртото, петото и деветото тире са добавени в съответствие с член 24 от Конвенцията за присъединяването.

с който в същата се внасят изменения и допълнения, подписана в град Рим на 14 юли 1970 г.,²⁵

- Конвенцията между Обединеното кралство и Кралство Нидерландия за взаимното изпълнение на съдебни решения по граждански дела, подписана в град Хага на 17 ноември 1967 г.¹,

както и, докато е в сила:

Договорът между Белгия, Нидерландия и Люксембург за компетентността, банкрутите и валидността, както и изпълнението на съдебни решения и постановления, постановления на арбитражни съдилища и автентични актове, подписана в град Брюксел на 24 ноември 1961 г.

Член 56

Договорът и конвенциите, посочени в член 55, запазват действието си по дела, по отношение на които настоящата конвенция не се прилага.

Те запазват действието си по отношение на съдебни решения, които са постановени и документи, които са официално съставени или вписани като официални документи преди датата на влизане в сила на настоящата конвенция.

Член 57²⁶

Настоящата конвенция не засяга конвенции, по които договарящите се държави са или предстои да бъдат страни и по които, във връзка с конкретни дела, определят компетентността или признаването или изпълнението на съдебни решения²⁷.

Настоящата конвенция не засяга прилагането на разпоредби които, по отношение на конкретни дела, се ръководят от компетентността или признаването или изпълнението на съдебни решения и които се съдържат или предстои да се съдържат в актовете на институциите на Европейските общности или в хармонизираното националното право при изпълнението на такива актове.

Член 58

Разпоредбите на настоящата конвенция не засягат правата на швейцарските граждани, признати от Конвенция между Франция и Конфедерация Швейцария относно компетентността и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското право, подписана в Париж на 15 юни 1869.

²⁵ Дванадесетото и тринадесетото тире са добавени в съответствие с член 24 от Конвенцията за присъединяването.

²⁶ Текстът е изменен в съответствие с член 25, параграф 1 от Конвенцията за присъединяването.

²⁷ Разпоредбите за прилагането на тази алинея са изложени в член 25, параграф 2 от Конвенцията за присъединяването.

Член 59²⁸

Настоящата конвенция не е пречка за това една договаряща държава да поеме, чрез конвенция за признаването и изпълнението на съдебни решения, задължение към трета държава да не признава съдебните решения, постановени в други договарящи държави срещу ответници, които имат местоживеене или обичайно пребиваване в третата държава, ако в случаите по член 4 съдебното решение се основава единствено на компетентността, определена в член 3, втора алинея.

Въпреки това, една договаряща държава не може да поеме задължение към трета държава да не признава съдебно решение, постановено в друга договаряща държава от съд, чиято компетентност се определя от съществуването в тази държава на имот, който принадлежи на ответника, или от задържането от ищеца на имот, който се намира там:

1. ако предявеният иск е за установяване или прогласяване на права на собственост или владение спрямо този имот, насочен е към получаване на право на разпореждане с него или произтича от друг спор, свързан с този имот, или
2. ако имотът съставлява обезпечение за задължение, което е предмет на спора.

ДЯЛ VIII

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ²⁹

Член 60³⁰

Настоящата конвенция се прилага на европейските територии на договарящите се държави, включително Гренландия, френските отвъдморски департаменти и територии, както и Майот.

Кралство Нидерландия може да обяви по време на подписването или ратифицирането на настоящата конвенция или по всяко време по-късно, като уведоми Генералния секретар на Съвета на Европейските общности, че настоящата конвенция е приложима по отношение на Нидерландските Антили. Ако няма такава декларация, производствата, протичащи на европейската територия на Кралство Нидерландия в резултат от касационно обжалване на съдебното решение на съд в Нидерландските Антили, ще се считат за производства, които протичат в този съд.

Независимо от първата алинея, настоящата конвенция не се прилага по отношение на:

1. Фарьорските острови, освен ако Кралство Дания не излезе с декларация в обратен смисъл,

²⁸ Втората алинея е добавен в съответствие с член 26 от Конвенцията за присъединяването.

²⁹ Заключителните разпоредби в Конвенцията за присъединяването се намират в глава VI на същата Конвенция.

³⁰ Текстът е изменен в съответствие с член 27 от Конвенцията за присъединяването.

2. всяка европейска територия, разположена извън Обединеното кралство, за международните отношения, за които Обединеното кралство отговаря, освен ако Обединеното кралство излезе с декларация в обратен смисъл по отношение на всякаква такава територия.

Такива декларации могат да се правят по всяко време, като за същите следва да се нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Дела, заведени в Обединеното кралство по обжалване на съдилища в някоя от териториите, които са посочени в точка 2 от трета алинея, се считат за дела, протичащи в тези съдилища.

Дела, които в Кралство Дания се разглеждат по закона за гражданското производство за Фарьорските острови (lov for Færøerne om rettens pleje), се считат за дела, разглеждани в тези съдилища на Фарьорските острови.

Член 61

Настоящата конвенция подлежи на ратификация от подписалите я държави. Инструментите по ратификацията се депозират при генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 62³¹

Настоящата конвенция влиза в сила на първия ден от третия месец след месеца, през който е депозиран инструментът за ратификация от последната подписала Конвенцията държава.

Член 63

Договарящите държави приемат, че всяка държава която стане член на Европейската икономическа общност ще има задължението да приеме настоящата конвенция като основа за преговорите между договарящите държави и тази държава, необходими за осигуряване прилагането на член 220, последната алинея от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

Необходимите адаптации могат да бъдат предмет на специална конвенция между договарящите държави от една страна, и новата държава-членка, от друга страна.

Член 64

Генералният секретар на Съвета на Европейските общности нотифицира държавите, подписали Конвенцията относно:

а) депозирането на всеки инструмент за ратификация;

³¹ По отношение на влизането в сила на Конвенцията за присъединяването виж член 39 от същата Конвенция.

- б) датата на влизане в сила на настоящата конвенция;
- в) всяка декларация, получена по смисъла на член 60³²;
- г) всяка декларация, получена в съответствие с член IV от Протокола;
- д) всяко съобщение, направено в съответствие с член VI от Протокола.

Член 65

Протоколът, който е приложен към настоящата конвенция по общо съгласие на договарящите се държави, е неразделна част от нея.

Член 66

Настоящата конвенция се сключва за неопределен срок.

Член 67

Всяка договаряща държава може да поиска преразглеждане на настоящата конвенция. В такъв случай, Председателят на Съвета на Европейските общности свиква конференция за такова преразглеждане.

Член 68³³

Настоящата конвенция, съставена в един екземпляр на италиански, немски, нидерландски и френски език, като и четирите текста са еднакво автентични, се депозира в архива на Секретариата на Съвета на Европейските общности. Генералният секретар изпраща надлежно заверено копие до правителството на всяка държава, подписала Конвенцията.

В доказателство на което, долуподписаните упълномощени представители положиха своите подписи под настоящата конвенция.

Съставено в Брюксел на двадесет и седми септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

За Негово величество краля на белгийците,

Pierre HARMEL

За президента на Федерална република Германия,

Willy BRANDT

³² Буква в) е изменена в съответствие с член 28 от Конвенцията за присъединяването.

³³ Виж също и втората алинея от член 37 от Конвенцията за присъединяването, който предвижда, че текстовете на английски, датски и ирландски език са еднакво автентични.

За президента на Френската република,

Michel DEBRE

За президента на Италианската република,

Giuseppe MEDICI

За Негово кралско височество Великият херцог на Люксембург,

Pierre GREGOIRE

За Нейно величество Кралицата на Нидерландия,

J.M.A.H. LUNS

ПРОТОКОЛ³⁴

Високодоговарящите страни се споразумяха за следните разпоредби, които се прилагат към конвенцията:

Член I

Всяко лице с местоживее в Люксембург, което е призовано в съд на друга договаряща се държава по силата на член 5, точка 1, може да откаже да се подчини на подведомствеността на този съд. Ако ответникът не се яви, съдът служебно обявява липсата на подведомственост.

Споразумение за предоставяне на компетентност по смисъла на член 17 произвежда действие спрямо лице с местоживее в Люксембург, само ако това лице е изразило изрично и конкретно съгласие за това.

Член II

Без да се засяга действието на по-благоприятните разпоредби на националното законодателство, лицата с местоживее в една от договарящите се държави, които са преследвани от наказателен съд на друга договаряща се държава, на която не са граждани, за престъпление, което не е извършено умишлено, могат да бъдат защитавани от лица със съответната квалификация, дори и да не се явяват лично.

Въпреки това съдът, сезиран да разгледа делото, може да разпорежи лицето да се яви лично; в случай на неявяване, съдебното решение, което е постановено по гражданския иск без заинтересуваното лице да е имало възможност да организира защитата си, не е задължително да бъде признато или изпълнено в другите договарящи се държави.

Член III

В производство по издаване на изпълнително предписание, в държавата, в която се търси изпълнението, не могат да събират данъци или такси, изчислени въз основа цената на иска.

Член IV

Съдебните и извънсъдебни документи, съставени от една договаряща се държава, и които трябва да се връчат на лица в друга договаряща се държава, се предават в съответствие с конвенциите и споразуменията, сключени между договарящите се държави.

Освен ако държавата, в която трябва да се извърши връчването, не възрази чрез декларация до Генералния секретар на Съвета на Европейските общности, такива документи могат да бъдат изпратени и от съответните длъжностни лица на държавата, в която е съставен документът, направо на съответните длъжностни лица на държавата, в която трябва да бъде намерен адресатът. В този случай, длъжностното лице на

³⁴

Текстът е изменен в съответствие с Конвенцията за присъединяването.

държавата по произход изпраща копие от документа на длъжностното лице на държавата, до която е отправен, което е компетентно да го изпрати на адресата. Документът се изпраща по начина, предвиден в законодателството на държавата, до която е отправен. Изпращането се отбелязва чрез сертификат, изпратен директно на длъжностното лице в държавата по произход.

Член V

Във Федерална република Германия не може да се прибягва до компетентността, предвидена в член 6, точка 2 и в член 10 относно искове за поръчителство или гаранция или всяко друго производство с участието на трети лица. В тази държава, всяко лице, което има местоживее в друга договаряща държава, може да бъде призовавано в съдилищата съгласно членове 68, 72, 73 и 74 от Гражданския процесуален кодекс (Zivilprozeßordnung), които се отнасят до известията на трети страни.

Съдебни решения, постановени в другите договарящи се държави по силата на член 6, точка 2 или на член 10, се признават и изпълняват във Федерална република Германия в съответствие с дял III. Всички последици от решенията, постановени в тази държава, породени за трети лица при прилагането на членове 68, 72, 73 и 74 от Гражданския процесуален кодекс (Zivilprozeßordnung), също се признават в другите договарящи се държави.

Член Va³⁵

По дела, свързани с издръжка, терминът „съд“ включва датските административни органи.

Член Vб¹

В производства, свързани със спор между капитана на морски търговски кораб и член на екипажа, регистриран в Дания или в Ирландия, отнасящи се до възнаграждение или до условията на работа, съд в договаряща държава установява дали дипломатически или консулски служител, отговарящ за кораба, е бил уведомен за спора. Този съд спира производството, докато този служител не бъде уведомен. Съдът служебно отказва компетентност, ако служителят, след като е бил надлежно уведомен, е упражнил предоставените му по въпроса правомощия по силата на консулска конвенция, а при липсата на такава конвенция, в рамките на разрешения срок, е повдигнал възражение по повод упражняването на такава компетентност.

Член Vв¹

Членове 52 и 53 от настоящата конвенция, когато се прилагат от член 69, параграф 5 от Конвенцията за европейския патент за общия пазар, подписана в Люксембург на 15 декември 1975 г., по отношение на разпоредбите, свързани с „residence“ („пребиваване“) в текста на английски език на тази Конвенция, действат по същия начин, както ако в този текст използваният термин би означавал „domicile“ („местоживее“) в членове 52 и 53.

³⁵ Членове, добавени в съответствие с член 29 от Конвенцията за присъединяването.

Член Vг³⁶

Без да се засяга компетентността на Европейското патентно ведомство по силата на Конвенцията на издаване на европейски патенти, подписана в Мюнхен на 5 октомври 1973 г., съдилищата на всяка договаряща държава имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето, в производства, относно регистрацията или валидността на всеки европейски патент, издаден за такава държава, който не е общностен патент по силата на разпоредбите на член 86 от Конвенцията за европейския патент за общия пазар, подписана в Люксембург на 15 декември 1975 г.

Член VI

Договарящите държави съобщават на генералния секретар на Съвета на Европейските общности текста на каквито и да било разпоредби от своите законодателства, с които се изменят тези разпоредби в техните закони, посочени в конвенцията или списъците на съдилищата, посочени в раздел 2 на дял III от конвенцията.

В доказателство на което, долуподписаните упълномощени представители поставят собственоръчен подпис под настоящия протокол.

Съставено в Брюксел на двадесет и седмия ден от месец септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

За Негово величество Краля на белгийците,

Pierre HARMEL

За президента на Федерална република Германия,

Willy BRANDT

За президента на Френската република,

Michel DEBRE

За президента на Италианската република,

Giuseppe MEDICI

За Негово кралско височество Великият херцог на Люксембург,

Pierre GREGOIRE

За Нейно величество Кралицата на Нидерландия,

J.M.A.H. LUNS

³⁶ Членове, добавени в съответствие с член 29 от Конвенцията за присъединяването.

СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ

Правителствата на Кралство Белгия, Федерална република Германия, Френската република, Италианската република, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия,

При подписване на Конвенцията за компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

КАТО ЖЕЛАЯТ да обезпечат възможно най-ефективното прилагане на Конвенцията,

ЗАГРИЖЕНИ по отношение предотвратяването на различия при тълкуването на Конвенцията, каквито биха накърнили нейния обединяващ ефект,

КАТО ПРИЗНАВАТ, че при прилагането на Конвенцията могат да възникнат искове и откази от компетентност,

ДЕКЛАРИРАТ, че са готови:

1. да проучват тези дела и, по-специално, да проучват възможността за предоставяне на компетентност по някои дела на Съда на Европейските общности и, ако е необходимо, да преговарят по споразумение в този смисъл;
2. да уреждат редовни срещи между своите представители.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени представители положили подписите си под настоящата Съвместна декларация.

Съставено в Брюксел на двадесет и седмия ден от септември хиляда деветстотин шестдесет и осма година.

Pierre HARMEL

Giuseppe MEDICI

Willy BRANDT

Pierre GREGOIRE

Michel DEBRE

J.M.A.H. LUNS

ПРОТОКОЛ

относно тълкуването от Съда на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела³⁷

ДОГОВАРЯЩИТЕ СЕ СТРАНИ ПО ДОГОВОРА ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ,

Като имат предвид Декларацията, приложена към Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г.,

Решиха да приемат Протокол, с който на Съда на Европейските общности се предоставят компетенции във връзка с тълкуването на същата Конвенция, като за тази цел посочиха упълномощени от тях лица:

ЗА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ НА БЕЛГИЙЦИТЕ,

Alfons VRANCKX

Министър на правосъдието;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ,

Gerhard JAHN

Федерален министър на правосъдието;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА ФРЕНСКАТА РЕПУБЛИКА,

René PLEVEN

Пазител на държавния печат,

Министър на правосъдието;

ЗА ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА ИТАЛИЯ,

Erminio PENNACCHINI

Помощник-държавен секретар в Министерството на правосъдието;

ЗА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ВЕЛИКИЯ ХЕРЦОГ НА ЛЮКСЕМБУРГ,

Eugène SCHAU

Министър на правосъдието,

³⁷ Текстът е изменен в съответствие с Конвенцията за присъединяването.

Вицепремиер;

ЗА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦАТА НА НИДЕРЛАНДИЯ,

C.H.F. POLAK

Министър на правосъдието;

Които, на срещата на Съвета, след като обмениха помежду си представените в надлежна форма пълномощия,

СЕ СПОРАЗУМЯХА ЗА СЛЕДНОТО:

Член 1

Съдът на Европейските общности има компетентност да постановява заключения относно тълкуването на Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, както и относно Протокола, приложен към тази конвенция, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г., а също и по отношение на настоящия протокол.

Съдът на Европейските общности има също компетентност да постановява заключения относно тълкуването на Конвенцията за присъединяването на Кралство Дания, Ирландия и Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия към Конвенцията от 27 септември 1968 г. и към настоящия протокол³⁸.

Член 2

Следните съдилища могат да поискат от съда да постанови преюдициално заключение по въпроси, свързани с тълкуването:

1. - в Белгия: la Cour de Cassation – het Hof van Cassatie и le Conseil d'Etat - de Raad van State,
- в Дания: hørjesteret,
- във Федерална република Германия: die obersten Gerichtshofe des Bundes,
- във Франция: la Cour de Cassation и le Conseil d'Etat,
- в Ирландия: Върховният съд,
- в Италия: la Corte Suprema di Cassazione,
- в Люксембург: la Cour supérieure de Justice, когато заседава като Cour de Cassation,
- в Нидерландия: de Hoge Raad,

³⁸ Вторият параграф е добавен в съответствие с член 30 от Конвенцията за присъединяването.

- в Обединеното кралство: the House of Lords и съдилищата, до които е подадено искане в съответствие с втората алинея от член 37 или по член 41 от Конвенцията³⁹;

2. съдилищата на договарящите се държави, когато заседават в качеството си на апелативни съдилища;

3. в случаите, предвидени в член 37 от Конвенцията, съдилищата по този член.

Член 3

1. В случаите, в които по висящо дело в някое от съдилищата, посочени в член 2, точка 1, е повдигнат въпрос, свързан с тълкуване на Конвенцията или на някой от правните актове, които са посочени в член 1, ако счете, че решение по дадения въпрос е необходимо, за да може да постанови решение, този съд може да поиска от Съда да се произнесе със заключение по въпроса.

2. В случаите, в които такъв въпрос се повдига пред някое от съдилищата, които са посочени в член 2, точка 2 или 3, при условията, изложени в параграф 1, този съд може да поиска от Съда да се произнесе със заключение по въпроса.

Член 4

1. Компетентният орган на дадена договаряща се държава може да поиска от Съда да постанови заключение по въпрос за тълкуване на Конвенцията или на някой от правните актове, които са посочени в член 1, ако съдебни решения, постановени от съдилищата на тази държава противоречат на тълкуването, дадено или от Съда, или в съдебно решение на някое от съдилищата на друга договаряща се държава, които са посочени в член 2, точка 1 или 2. Разпоредбите от настоящия параграф се прилагат само по отношение на съдебни решения, които имат силата на пресъдено нещо.

2. Тълкуването на Съда в отговор на такова искане не засяга съдебните решения, които са станали повод да се поиска тълкуване.

3. Главните прокурори на касационните съдилища на договарящите се държави или всеки друг орган, посочен от договаряща се държава, има правото да поиска Съдът да постанови тълкувателно заключение в съответствие с параграф 1.

4. Секретарят на Съда известява за такова искане договарящите се държави, Комисията и Съвета на Европейските общности, като в такъв случай те имат правото в срок от два месеца от нотифицирането да представят писмени становища до Съда.

5. По отношение на производствата, предвидени съгласно настоящия член, не се събират такси, нито се присъждат разходи и разноски.

Член 5

³⁹ Параграф 1, както е изменен с член 31 от Конвенцията за присъединяването.

1. С изключение на случаите, в които настоящият протокол предвижда друго, разпоредбите от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, които са приложими, когато от Съда е поискано да даде преюдициално становище, се прилагат също и по отношение на всякакви разпоредби, свързани с тълкуването на Конвенцията и останалите правни актове, които са посочени в член 1.

2. Ако е необходимо, в Процедурния правилник на Съда се внасят поправки и допълнения в съответствие с член 188 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност.

Член 6⁴⁰

Настоящият протокол се прилага на европейските територии на договарящите се държави, включително Гренландия, френските отвъдморски департаменти и територии, както и Майот.

По време на подписване или ратифициране на настоящия протокол или по всяко време по-късно Кралство Нидерландия може да обяви, като нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности, че настоящият протокол е приложим по отношение на Нидерландските Антили.

Независимо от първата алинея, настоящият протокол не се прилага по отношение на:

1 Фарьорските острови, освен ако Кралство Дания не излезе с декларация в обратен смисъл,

2. всяка европейска територия, разположена извън Обединеното кралство, за международните отношения, за които Обединеното кралство отговаря, освен ако Обединеното кралство излезе с декларация в обратен смисъл по отношение на всякаква такава територия.

Такива декларации могат да се правят по всяко време, като за същите следва да се нотифицира генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 7

Настоящият протокол се ратифицира от подписалите го държави. Инструментите за ратификация се депозират при генералния секретар на Съвета на Европейските общности.

Член 8⁴¹

Настоящият протокол влиза в сила на първия ден от третия месец след депозирането на инструмента за ратификация от страна на последната подписала го държава, предприела такова действие, при условие, че същият влиза в сила най-рано по същото

⁴⁰ Текстът е изменен в съответствие с член 32 от Конвенцията за присъединяването.

⁴¹ По отношение на влизането в сила на Конвенцията за присъединяването виж член 39 от същата Конвенция.

време, когато влиза в сила и Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

Член 9

Договарящите се държави признават, че всяка държава, която стане членка на Европейската икономическа общност и по отношение на която се прилага 63 от Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, се задължава да приеме разпоредбите от настоящия Протокол, заедно с измененията, които се наложи да бъдат внесени.

Член 10

Генералният секретар на Съвета на Европейските общности нотифицира подписалите настоящия протокол държави относно:

- а) депозирането на всеки инструмент за ратификация;
- б) датата на влизане в сила на настоящия протокол;
- в) всяко определение, получено съгласно член 4, параграф 3;
- г) всяка декларация, получена съгласно член 6⁴².

Член 11

Договарящите се държави известяват генералния секретар на Съвета на Европейските общности текста на разпоредби в своите закони, във връзка с които в списъците със съдилища, посочени в член 2, точка 1 е необходимо да се внесат съответните изменения.

Член 12

Настоящият протокол се приема за неограничен срок от време.

Член 13

Всяка договаряща се държава може да поиска преразглеждане на настоящия протокол. В такъв случай, Председателят на Съвета на Европейските общности свиква конференция за такова преразглеждане.

Член 14⁴³

Настоящият Протокол, съставена в един екземпляр на немски, нидерландски, италиански и френски език, като и четирите текста имат еднаква сила, се депозира в архива на Секретариата на Съвета на Европейските общности. Генералният секретар

⁴² Буква г), изменена в съответствие с член 33 от Конвенцията за присъединяването.

⁴³ Виж също и втората алинея от член 37 от Конвенцията за присъединяването, който предвижда, че текстовете на английски, датски и ирландски език са с еднаква сила.

изпраща надлежно заверено копие до правителството на всяка държава, подписала настоящия протокол.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени лица положиха подписите си под настоящия протокол.

Съставено в Люксембург на третия ден от месец юни хиляда деветстотин седемдесет и първа година.

За Негово величество краля на белгийците,

Alfons VRANCKX

Gerhard JAHN

За президента на Френската република,

René PLEVEN

За президента на Италианската република,

Erminio PENNACCHINI

За Негово кралско височество Великия херцог на Люксембург,

Eugène SCHAU

За Нейно величество кралицата на Нидерландия,

C.H.F. POLAK

СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ

Правителствата на Кралство Белгия, Федерална република Германия, Френската република, Италианската република, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия,

При подписването на Протокола относно тълкуването от Съда на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела,

Като желаят да обезпечат възможно най-ефективното и единното прилагане на разпоредбите от този Протокол,

Декларират, че са готови да организират в сътрудничество със Съда обмен на информация за съдебните решения, постановени то съдилищата, които са посочени в член 2, точка 1 от този Протокол, в изпълнение на Конвенцията и Протокола от 27 септември 1968 г.

В доказателство за което, долуподписаните упълномощени лица положили подписите си под настоящата Съвместна декларация.

Съставено в Люксембург на третия ден от месец юни хиляда деветстотин седемдесет и първа г..

За Негово величество Краля на белгийците,

Alfons VRANCKX

За президента на Федерална Република Германия,

Gerhard JAHN

За президента на Френската република,

René PLEVEN

За президента на Италианската република,

Erminio PENNACCHINI

За Негово кралско височество Великият херцог на Люксембург,

Eugène SCHAUS

За Нейно величество Кралицата на Нидерландия,

C.H.F. POLAK

СЪВМЕСТНА ДЕКЛАРАЦИЯ

ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА ПРАВИТЕЛСТВАТА НА ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ НА ЕВРОПЕЙСКАТА ИКОНОМИЧЕСКА ОБЩНОСТ, НА СРЕЩАТА НА СЪВЕТА,

КАТО ЖЕЛАЯТ в духа на Конвенцията от 27 септември 1968 г. да обезпечат във възможно най-широки граници постигането на единност на компетентността също и по дела, свързани с морското право,

КАТО СЧИТАТ, че в Международната конвенция, свързана с арестуването на морските плавателни съдове, подписана в град Брюксел на 10 май 1952 г., се съдържат разпоредби, свързани с такава компетентност,

Като има предвид, че не всички държави-членки са страни по посочената Конвенция,

Изразяват желанието държавите-членки, които са крайбрежни държави и още не са станали страни по Конвенцията от 10 май 1952 г., във възможно най-кратки срокове да предприемат стъпка в тази посока.

[PLEASE INSERT THE MULTILINGUAL TEXT FROM THE ORIGINAL]